

Magnus, opgangen og skolen **HØJT TIL LOFTET**

Af Nicola Boserup

KAPITEL 1 – hvor du møder Magnus og hans virkelig pinlige mor

Her er Magnus. Han er hverken høj eller lav. Sådan helt gennemsnitlig faktisk. Han har store brune krøller og en lille næse med fregner. Du kender ham ikke. Men du kender ham nu alligevel nok på en måde. Eller du kender i hvert fald helt sikkert nogle af de følelser, som Magnus nogle gange har. Han føler nemlig rigtig tit, at noget er pinligt. Faktisk det mest pinlige i hele verden. Og tit handler det om noget med hans mor. Det er ligesom om, hun ikke rigtig synes, at regler er noget, som hun skal overholde.

“Man skal jo kun overholde de regler, man selv er enig i,” kan hun fx finde på at sige. Og det er selvfølgelig også meget sagt på en måde. Men på en måde er det også ret pinligt at have en mor, der bare gør alt muligt, man egentlig ikke må. Hun kan simpelthen være så pinlig, at man får lyst til at bytte hende til en anden mor. Men så alligevel ikke, for hun er også rigtig sød og helt vildt skæg nogle gange. Men tit, så er hun altså pinlig – og så får Magnus nogle tanker, som du sikkert også har nogle gange.

Han tænker: Jeg vil gerne væk fra det her pinlige øjeblik. Kan der ikke komme en hest, som jeg lige kan ride væk på? Eller bare et æsel? Eller kunne der måske komme en luftballon, jeg lige kunne flyve væk i? Eller endnu bedre: Kunne der komme

en megasej fodboldspiller, fx Ronaldo, og give high five og sige ‘kom så Magnus, nu skal vi til fodbold’, så alle de andre kunne se, at selvom man har en mega pinlig mor, så er man stadig sådan ok sej. I hvert fald sej nok til Ronaldo’.

Måske har du ikke en pinlig mor, og så tænker du måske: ‘Tag det lige roligt Magnus. Så slemt kan det da ikke være’. Men det kan det. Fx er det ret slemt – det, der sker lige om lidt. Lige nu bliver Magnus hentet fra SFO’en. Det er sådan set fint nok, selv om han godt selv kan gå hjem. Men lige om lidt sker der noget virkelig dårligt. De er på vej over legepladsen for at gå hjem, da hans mor peger på alt det gamle skrammel, som pedellen har sat ud til storskrald.

Hun råber begejstret: “Magnus, hvor heldig har man lige lov til at være?”

Magnus’ mor elsker nemlig

ting. Især gamle ting. Især gammelt skrammel. Og hun synes ikke, at man kan få nok af det.

“Det kan da godt være, at vi kun bor to hjemme hos os Magnus, men derfor er det jo stadig godt at have 23 stole,” kan hun fx finde på at sige.

Magnus forstår bare ikke helt hvorfor. Man kan jo kun sidde på en stol af gangen. Medmindre man kan købe en pille, der gør, at man pludselig får 23 numser. Og hvis man kunne, tvivler Magnus på, at nogen ville have lyst til at spise den pille.

“Det kan godt være, vi kun er to, der sover hjemme hos os, men derfor er det stadig meget godt at have otte senge. Man ved jo aldrig, hvornår der lige kommer seks personer mere og sover,” kan hun også finde på at sige.

Magnus kan kun huske en enkelt gang, hvor der har sovet mere end én ekstra. Det var dengang, mormor kom på besøg fra Jylland og havde en veninde med.

“Det kan godt være, man kun har brug for én skoletaske, men man ved jo aldrig, hvornår man får lyst til en anden. Så det er sådan set helt fint at have 12 forskellige at vælge imellem. Så længe det er genbrug,” sagde hun forleden.

Men Magnus ved godt, at hun hellere skulle have sagt 21 skoletasker, for det er længe siden, at der kun hang 12 skoletasker på døren ude i opgangen. Og efter loppemarkedet i weekenden kommer der nok nogle flere til.

“Hent lige cykelvognen,” siger mor og giver Magnus cykelnøglen.

“Vi skal da helt klart lige have noget af det med hjem, hva’?”

Tænk engang, at nogen vil smide det ud. Det er jo SLET ikke til at forstå. Tag nu bare denne her gamle stol. Jeg kan da godt se, at den mangler et ben,” siger mor og hiver den begejstret op af skrotbunken. “Men det er jo kun ét ud af fire ben. Så det er jo næsten ubetydeligt.”

Og så sætter mor den trebenede stol til side – desværre lige over for de store drenge, der spiller fodbold. Og det er ikke engang det værste. Det værste er, at når de kommer hjem, så går det op for mor, at der ikke er plads til tingene oppe i lejligheden, og så stiller hun dem nede i opgangen, indtil hun har fået gjort plads til dem. Og nogle gange tager det flere dage, og så bliver de andre i opgangen noget trætte af hende.

Magnus har ikke hentet cykelvognen endnu, som mor havde bedt ham om. Han kommer ikke til at hente den frivilligt.

“Jeg tror nok, jeg er nødt til at komme hjem. Jeg har det simpelthen, som om jeg skal kaste op,” lyver han.

Og så er skralde-scenariet undgået for denne gang. ‘Bare storskraldsbilen når at hente bunken inden i morgen,’ tænker Magnus. ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus synes, det er pinligt, at hans mor godt kan lide gammelt skrammel. Hvorfor tror I, at han synes det?

■ Hvis nu der havde været mange forældre henne for at hente storskrald i skolegården – tror I så, det ville have været lige så pinligt for Magnus?

KAPITEL 2 – hvor du møder Magnus' naboer Anders og Morten

Det er lørdag, og Magnus sover længe. Eller – det ville han i hvert fald gerne have gjort. Men han vågner, fordi der står nogen og hamrer på døren. Han hopper ud af sengen og løber ud til døren. Den står åben, og ude i opgangen står mor og er i gang med at hamre en gammel reol sammen med nogle store søm.

“Godmorgen sovetryne, undskyld, hvis jeg vækkede dig. Vi skal jo på loppemarked senere, og så tænkte jeg, at det nok var godt, hvis jeg hængte nogle ekstra knager op på døren og lige fik sat denne her reol op her i opgangen, så der er plads til alle de SKATTE, vi får med hjem,” siger mor og kigger på Magnus på en måde, som om Magnus er det heldigste barn i hele boligblokken.

Nogle gange føler Magnus sig også som det heldigste barn i boligblokken – fx når mor bager kokosmakroner, eller når han har en kammerat med hjem, og kammeraten synes, det er vildt fedt, at man godt må krumme i sofaen. Eller når han spiser aftensmad med mor. Så sidder Magnus og mor altid og snakker og hygger, og mor har altid tid til at høre på hans historier. Magnus føler sig især heldig, når han lige har været hjemme og spise hos sin ven Otto. Otto bor sammen med begge sine forældre, og de glemmer fuldstændig at tale med Otto, når de spiser. De taler bare med hinanden om alle

mulige kedelige voksenting, og hvis Otto prøver at være med i snakken, siger de bare: “Det er voksensnak Otto, det kan du slet ikke forstå.” Og hvis han rent faktisk forstår det, så begynder de at tale engelsk, så de er helt sikre på, at han ikke kan forstå det. Og hvis han forstår lidt af det – ja så taler de da bare tysk.

Det kunne Magnus' mor aldrig finde på. Hun elsker at høre, hvordan Magnus' dag har været, hvad han vil være, når han bliver voksen, og hvilke fem ting han ville tage med til en øde ø, hvis han nogensinde skulle til en øde ø. Det håber han godt nok virkelig ikke, at han skal. Lige så lidt som han har lyst til at komme på loppemarked.

“Måske kunne jeg komme ind til Anders og Morten, mens du er på loppemarked?” prøver Magnus.

“Vil du ikke med?” spørger mor overrasket, som om Magnus er det mærkeligste barn på jorden, fordi han ikke vil med på loppemarked.

“Der er jo både kufferter og gamle plakater og alt muligt

andet. Og det er jo genbrug,” fortsætter mor. “Men jo, altså – hvis du hellere vil det, og hvis det er i orden for Anders og Morten. Du kan jo lige spørge dem.”

Anders og Morten er deres naboer. De mødte hinanden på en tankstation, hvor Morten havde brug for hjælp til at hælde olie på bilen.

“Og lige som vi stod der og hældte olie på, slog det gnister,” har Anders fortalt.

Det synes Magnus umiddelbart ikke lød så godt, for man skal jo passe på med ild, når man er på en tankstation. Men det var vildt godt – faktisk det aller bedste, der kunne ske for et menneske, havde Anders så forklaret. For efter det slog gnister, blev Anders og Morten nemlig kærestere. Og så flyttede de ind ved siden af Magnus og hans mor. Det er snart fire år siden. Og nu skal de også snart giftes – nede i gården til et stort sommerbryllup.

Magnus er tit inde hos Anders og Morten og høre musik og spille Playstation, og nogle gange spiller de også fodbold i gården. Magnus håber, at han på et tidspunkt kan få dem til at komme med til nogle af hans fodboldkampe i weekenden. Så han ikke behøver have mor med. Alle de andre har deres far med, men Magnus’ far kan ikke komme med. For han er bare ‘en lille magisk haletudse’, som hans mor altid siger.

Magnus’ mor havde nemlig ikke nogen kæreste, da hun fandt ud af, at hun gerne ville have et barn. Så hun købte en lille

flaske med en haletudse, og den haletudse puttede hun ind i maven. Og inde i maven mødte den et æg, og sammen lavede de et HELT fantastisk trylleshow og tryllede en Magnus ud af maven. Det er i hvert fald sådan, mor har forklaret det.

Så Magnus’ far er altså en lille magisk haletudse, han aldrig har mødt – og sådan en kan man ikke have med til fodboldtræning.

Så Magnus må nøjes med at have sin mor med til kampe og stævner – og der står hun så og råber “YES!” og “lo-lo-lo-lo-lo” på de HELT forkerte tidspunkter. Fx skal man ikke råbe “YEEEEES – godt gået,” når nogen laver selvmål. Og man skal heller ikke heppe, når det er modstanderens hold, der scorer. Det har træner-Torben prøvet at forklare mor mange gange. Men det er hun bare ikke ENIG i.

“For mig handler det SLET ikke om, hvem der scorer. Og ordet ‘modstanderhold’ – det bruger jeg slet ikke. De er jo alle sammen børn, der okser rundt og gør deres bedste, og det er værd at heppe på – UANSET hvilket hold de spiller på,” siger mor.

Mor synes også, det er FULDSTÆNDIG ligegyldigt, hvem der vinder og taber. Og efter hun sagde det til træner-Torben, kan Magnus godt mærke, at træner-Torben ikke er super begejstret for mor. Og selvom træner-Torben går meget op i, at forældrene kommer og støtter holdet til kampene, så er det nok lige før, han hellere ville have, at Magnus tog en magisk haletudse med i en lille flaske. Men det kan man jo ikke – og derfor ville det være fedt, hvis Anders og Morten kunne komme med.

“Prøv lige at ringe på og spørge Anders og Morten, om du kan komme ind til dem, mens jeg er på loppemarked,” siger mor og går i gang med at bore huller i væggen, så reolen kan komme op også.

I det samme går døren til Anders og Mortens lejlighed

op, og der står Morten i boksershorts og med et meget træt ansigt.

“Kunne du måske vente med den der hamren og banken til lidt senere på dagen?” spørger han mor.

“Ja, det kan du tro,” siger mor. “Kan Magnus så ikke være inde hos jer, mens jeg er på loppemarked?” ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus synes, at det er pinligt at have sin mor med til fodbold. Hvorfor synes han det?

KAPITEL 3 – hvor du møder Berna med det helt utrolige fodboldtalent

Der er kommet en knagerække mere op ude i opgangen. Den hænger på døren ind til Magnus og mors lejlighed. Ved siden af døren står en reol, og det er ærligt talt lidt svært at komme forbi den. Mor er taget på loppemarked, og Magnus sidder inde hos Anders og Morten og spiller Fortnite og passer på ikke at spille kiks i sofaen. Det må man nemlig ikke herinde.

Det er ikke, fordi Anders og Morten bliver sure, men deres ansigter trækker sig ligesom sammen, som om de har set noget ulækkert. Fx en rotte eller måske endda en rotte med lort på. Og så løber de ud efter støvsugeren, mens de siger: “Nå nu har vi vist også fået nok kiks.”

“Hvad skal hun egentlig med alle de ting, din mor?” spørger Anders. Men det, synes Morten, er et dårligt spørgsmål.

“Anders,” siger han. “Det tror jeg vist, du skal spørge Magnus’ mor om. Det er jo ikke Magnus, der hænger reoler op ude i opgangen, vel?”

Magnus kan godt mærke, at de ikke synes, at mors skrammel skal brede sig alt for meget ude i opgangen, og han tør ikke fortælle dem, at det kun bliver værre. Han skal nemlig snart med mor på tur til Sverige, og der har de bare de mest FANTASTISKE loppemarkeder, siger mor. Og Magnus ved godt, hvad det betyder. I bedste fald betyder det, at mors bil

bliver fyldt til bristepunktet med svensk skrammel. I værste fald så køber hun så meget skrammel, at det ikke kan propes ind i bilen og må være i en anhænger, som hun så også køber. Hun har nemlig lige fået sat anhængertræk på bilen, netop fordi de skal til Sverige med de HELT fantastiske loppemarkeder.

“Det er jo bare, fordi... altså til sommer skal vi jo holde bryllup,” siger Anders. “Og vi skal jo holde det nede i gården og her i lejligheden, og det ville på en måde være meget

fint, hvis der ikke stod så mange ting ude i opgangen. Fx den gamle klapvogn, fra du var lille, og nede i gården står der også tre gamle klapvogne – altså tror du måske, I kunne smide dem ud eller noget?”

Men det, synes Morten, er et VIRKELIG dårligt spørgsmål.

“Anders,” siger han. “Kan vi lige tale sammen et øjeblik – altså under fire øjne?”

Magnus ved ikke, hvor i alverden de har fire øjne hængende henne. Der er jo nærmest ingenting i lejligheden, men det

er åbenbart i køkkenet, for der går de i hvert fald ud. Og da de kommer tilbage, spørger Morten, om ikke de skal invitere Berna med ned i gården til cola og fodbold. Det, synes Magnus, er lidt mærkeligt. Har Morten glemmt, at de er i gang med at spille Fortnite? Eller er han og Anders blevet uvenner? Nå, men fodbold med Berna lyder jo også hyggeligt.

Berna går på samme skole som Magnus; skolen ‘Højt til loftet’, bare i Magnus’ parallelklasse. Og så bor hun oppe på 1. sal. Magnus kender hende ikke sådan vildt godt, men nogle gange leger han lidt med hende i gården. Og hans mor og Bernas mor deler nogle gange kageopskrifter. Og når de har bagt noget, giver de altid et stykke kage til hinanden – for lige at høre den andens mening. Det, synes Magnus, er vildt mærkeligt. Hvis det var ham, der bagte en kage, ville han da hellere smage på den selv, og hvis den var god, så bare spise resten selv. Men det er måske sådan en ‘kvindeting’, har Morten forklaret ham.

Magnus går med Morten op og banker på hos Berna.

“Vil du med ned i gården og drikke cola og spille bold?” spørger Morten.

Det vil Berna gerne, så hun skynder sig i tøjet. Nede i gården deler de hold til fodbold. Berna på det ene og Morten og Magnus på det andet. Det lyder måske som en virkelig unfair holddeling, men det er det ikke. Berna er nemlig rigtig god til fodbold. Sådan vildt god. De spiller tre runder, og hun vinder alle tre stort.

“Pausetid,” råber Morten og trækker to colaer frem.

“Magnus, hvordan er det at gå til fodbold?” spørger Berna.

“Går du ikke til fodbold?” spørger Morten overrasket.

“Næh,” siger Berna.

“Men hvordan er du så blevet så god?” spørger Morten.

“Jeg har bare spillet i skolen og her i gården,” siger Berna.

“Og jeg har tænkt på, om det egentlig ikke er ret sjovt at gå til fodbold?”

“Det er fedt,” siger Magnus. “Træningen er vildt sjov. Kampene er jeg ikke så vild med.”

“Hvorfor ikke?” spørger Berna. “Taber I da meget, eller hva?”

“Næh,” siger Magnus. “Det er bare, fordi... altså det er lidt svært at have min mor med. Hun kender ikke reglerne, og hun hepper på det forkerte hold og jubler, når der er selvmål og sådan noget. Og alle de andre har deres far med.”

“Hvorfor tager du så ikke bare din far med?” spørger Berna. Men det, synes Morten, er et virkelig dårligt spørgsmål, så han siger:

“Nå, unger. Hvad så? Skal vi ikke lige spille en runde mere?”

Men det gider Berna ikke. Hun vil vide, hvorfor Magnus ikke tager sin far med.

“Altså... min far er på en måde ikke rigtig sådan en, man kan tage med,” prøver Magnus.

“Åh nej, drikker han?” spørger Berna.

“Nej, overhovedet ikke,” siger Magnus. “Det er mere... altså det er bare... han er ikke sådan en helt almindelig mand.

Eller altså han er faktisk en magisk haletudse i en flaske – på en måde,” siger Magnus og tænker, at det umuligt kan give mening for Berna.

“Nårh, din mor har brugt en donor til at blive gravid med i stedet for en kæreste,” siger hun. “Der er også to fra min klasse, hvor deres mødre har gjort sådan.”

“Ja, sådan noget lignende,” siger Magnus lettet. “I hvert fald kan man ikke tage ham med til fodbold.”

“Du kan da bare tage Morten med,” siger Berna. “Ikke Morten? Du kan da godt tage med, ikk? Du kender i hvert fald reglerne, og du hepper ikke på de forkerte tidspunkter.”

Magnus tør næsten ikke kigge på Morten. Han håber SÅ meget, at han siger ja.

“Det vil jeg gerne,” siger Morten. “Jeg har faktisk også overvejet at blive hjælpetræner et sted. Det var jeg, dengang jeg var 16-17 år, og det var vildt fedt.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Hjemme hos Magnus må man godt krumme i sofaen. Hvordan er det hjemme hos Anders og Morten?

■ Morten synes ikke, at Berna skal spørge, hvorfor Magnus ikke tager sin far med til fodbold. Hvorfor synes Morten ikke, at Berna skal spørge om det?

■ Hvad skete der, da Berna spurgte, hvorfor Magnus ikke tager sin far med til fodbold?

KAPITEL 4 – hvor Berna og Morten tager med til fodbold

Det er blevet søndag, og Magnus er til fodboldkamp med holdet. Og mor er IKKE med. I stedet er Morten med til at heppe, og Berna er også med. Det er fantastisk. Magnus har glædet sig helt vildt hele morgenen.

Kampen begynder inden så længe. Magnus står ved siden af Morten og kan høre, at han allerede taler vildt godt med træner-Torben. Morten har også tilbudt at være hjælpetræner. Og det vil træner-Torben meget gerne have.

Det er totalt fantastisk. Berna spørger, om ikke de skal spille lidt, inden kampen går i gang. Så det gør de. Magnus, Berna og nogle af de andre drenge fra holdet. Som sædvanlig er Berna den bedste, og de andre drenge er vildt imponerede.

“Årh hvad, en pige, der kan spille så godt. Det er nice,” råber Nikolai og løber hen til træner-Torben.

“Træner-Torben; kan vi ikke få Berna med på holdet. Hun er jo sygt god,” råber han.

Træner-Torben kommer hen og kigger på, mens Berna som sædvanlig styrer hele banen.

“Hvilken klub spiller du i?” spørger træner-Torben.

“Mig?” spørger Berna. “Jeg spiller bare hjemme i gården og ovre på skolen.”

“Det må vi få lavet om på,” siger træner-Torben. “Du er et

KÆMPE talent. Du kan blive lige så god som Nadia Nadim eller Pernille Harder.”

Magnus kan se, at Berna bliver vildt glad og stolt, men hun ser også ud til at være lidt ked af det. Det forstår han ikke. Hvis nogen sagde sådan til ham, ville han da ikke blive ked af det. Magnus kan se på Morten, at Morten også undrer sig over Bernas ansigtsudtryk.

“Det er jo det, jeg siger, Berna. Du er altså virkelig god,” siger Morten. “Du skal da gå til fodbold. Jeg vil godt tage med til nogle af dine kampe.”

“Det er jeg altså ikke helt sikker på. Og nu skal jeg altså lige ind og tisse,” siger Berna og løber ind i klubhuset.

“Hun er nok nervøs. Men måske kan du komme med hende på onsdag kl. 17? Der træner pigeholdet. Hun behøver ikke at melde sig til de første tre gange. Der kan I bare dukke op,” siger træner-Torben.

Det vil Morten godt, kan Magnus høre. Og så er det tid til at fløjte kampen i gang. De andre scorer inden for de første minutter, men Magnus spiller bedre end normalt. Det er en kæmpe lettelse ikke at tænke på, om mor hepper på det forkerte hold, og Magnus kan koncentrere sig meget bedre om spillet, end han plejer. Magnus’ hold vinder 4-3. Han har sjældent været gladere efter en kamp.

På vej hjem fortæller Morten til Berna, at hun kan komme til træning på pigeholdet de næste tre onsdage uden at melde sig til. Og han skal nok følge hende derover første gang.

“Så man behøver ikke at melde sig til?” spørger Berna. “Så altså – min mor behøver ikke at melde mig ind eller noget?”

“Nej, nemlig. Du møder bare op.”

“Ok. Det kan jeg vel godt prøve så.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Drengene vil gerne have Berna med på holdet. Men det kan hun ikke. For i fodbold spiller piger og drenge på hver deres hold. Hvorfor tror I, det er sådan?

■ Kender I andre sportsgrene eller situationer, hvor piger og drenge er opdelt?

KAPITEL 5 – store markedsdag, årets værste dag (hvis man spørger Magnus)

For cirka en halv time siden kom Magnus løbende ned ad trappen med mor i hælene. For mor var bange for at komme for sent. Det var Magnus ikke. Han var mere bange for overhovedet at komme derhen. For han tænkte på, at om seks-syv VIRKELIG lange timer ville han komme prustende op ad trappen sammen med mor og tusind ton loppemarkedsskrammel.

Det er nemlig mors yndlingsdag i dag; store markedsdag. Den dag, hvor hun går aller mest amok og køber, hvad der hvert år føles som alt skrammel i hele verden, og tvinger Magnus til at hjælpe med at bære det op i lejligheden.

Store markedsdag er altid den første søndag i april og Magnus' absolutte hadedag. På Store markedsdag er der loppemarkeder i hele byen, og i dag skal mor gå amok på hele tre loppemarkeder – mindst. Lige nu er de på det første. Her er der mest keramik. Keramik er gamle kopper, kander og tallerkener og virkelig grimme små statuer, lavet af ler.

Nogle gange er det malet i 'helt fantastiske farver', og når det er det, så er mor bare NØDT til at købe det. Som fx lige nu, hvor mor bare er NØDT til at købe den her 'SKØØØØØNNE kunstsamling' lavet af damen, der har boden, og som hedder Grethe.

Magnus kigger ned på den 'skønne kunstsamling'. Det er tre

små orange klumper ler, der muligvis skal ligne bjørne.

"Jeg fatter hat af det der," siger Magnus.

"Hat," kvidrer mor. "Ja, selvfølgelig skal du da have en hat."

"Nej, jeg vil ikke have en hat. Jeg siger, at jeg fatter hat af det der. Det betyder, at jeg ikke fatter, hvad det er, eller hvorfor du køber det."

Det er et udtryk, Magnus har hørt nogen i skole bruge. Men det fatter mor hat af, for nu siger hun bare:

"En hat. Sikke en FANTASTISK idé, Magnus. Du ville være SÅ flot med en hat. Ihh, jeg glæder mig sådan til at finde en rigtig flot hat. Vent du bare til det loppemarked, vi skal hen på om lidt. Der er masser af hatte."

Og så kigger hun på Magnus med en ansigtsudtryk, der ligesom siger: 'Th, er det ikke bare det mest spændende i verden, og er du ikke bare verdens heldigste dreng?'

Lige så heldig, Magnus følte sig i går aftes, hvor de bagte kokosmakroner sammen, lige så lidt heldig føler han sig nu. Som om store markedsdag ikke er slem nok i sig selv. Nu skal han gud hjælpe mig også have en hat. Eller faktisk ikke. Altså faktisk

ikke EN hat. Faktisk otte. For det næste loppe-marked viser sig at være stopfyldt med hatte. Høje hatte, små flade hatte, hatte formet som dyr og hatte med fjer i. Mor tvinger ham til at prøve sådan cirka en milliard af dem, og selvom Magnus absolut ikke kan lide nogen af dem, køber mor otte hatte.

“Hvis ikke vi køber dem, tror jeg simpelthen, at du vil ærgre dig over det i morgen, Magnus. Især denne her. Den er jo simpelthen sjov,” siger hun og holder den værste af de otte hatte op og sætter den på Magnus’ hoved. Den er lavet af papmache og forestiller et grisehoved.

Årets værste dag er ved at være overstået. De har været på tre loppemarkeder, og nu kan der heldigvis ikke være mere i mors cykelvogn, i cykelkurven eller på Magnus’ bagagebærer. De cykler hjemad gennem byen, og Magnus håber, at Anders og Morten ikke er hjemme. De bliver ikke glade, når de ser alt det skrammel, som de godt ved, at der ikke er plads til inde i lejligheden.

“Nå, nu kommer det allerbedste,” siger mor, da de når frem til opgangsdøren. “At få alle vores skatte indenfor.”

Det er godt, vi kun bor i stueetagen, tænker Magnus og går i gang med at bære tingene ind. Bare han kan nå at bære tingene ind, inden de møder nogen i opgangen. Men der er godt nok mange ting. Der er:

MORS LOPPEFUND

- Otte hatte, blandt andet den i papmache, som er formet som et grisehoved.
- Et styks 'SKØØØØØNT kunstværk'; altså tre klumper af ler formet som noget, der muligvis skal ligne bjørne.
- 12 kjoler til mor, hvoraf tre er for små og fire for store, 'men bare lilliige skal syes om'.
- Tre miljøvenlige madkasser lavet af bambus.
- En drømmeseng med gule og orange blomster fra 70'erne, som 'SIMPELTHEN er for skøn til ikke at købe'.
- En sort og grotesk tung gryde, som mangler et låg, men minder mor om hendes farmor.
- En kinesisk maske i træ, 'hvor man simpelthen er nødt til at slå til lige med det samme'.
- Et telt – 'hvis nu, man en dag skulle blive helt vild med friluftsliv'.
- Et klovnekostume.
- Gamle blade fra 70'erne, hvor damerne udenpå har enormt store underbukser på.
- En sæk med tøj til Magnus, som han aldrig kommer til at gå med, 'men som simpelthen er for lækkert til ikke at købe'.
- En gammel brun taske.
- Et hækket tæppe.
- Et guldtæppe.
- En gammel kuffert.
- Fire par damesko, hvoraf to af dem er for små til mor.

Da alle tingene er båret op og ind i stuen, kan mor godt se, at der ikke er plads.

"Ved du hvad, Magnus? Forleden var jeg oppe på loftet for at lede efter noget, og så kunne jeg se, at Anders og Mortens loftsrums kun var halvt fyldt op. Vi stiller noget af det derop."

"Men det er jo deres loftsrums," siger Magnus, mens panikken breder sig i ham. Han tror virkelig ikke, at Anders og Morten ville sige ja til at have mors skrammel stående i deres loftsrums – hvis hun altså spurgte dem om lov. Og det ved han godt, at hun ikke har tænkt sig.

"Nå ja, men så længe, de ikke bruger pladsen, så er det jo ligegyldigt, ik? Kom, hjælp mig lige med at bære det op."

Magnus er glad. Og lettet. Årets værste dag, Store markedsdag, er overstået. Godt nok gik mor amok, helt som hun plejer. Men ingen i opgangen så dem bære alt mors nye skrammel ind, og de har fået plads til

det meste af det på loftet – godt nok i Anders og Mortens loftsrums, men så vidt Magnus ved, har de kun julepynt deroppe, og så er der jo over et halvt år til, de skal derop igen.

Mor har godt nok også hængt nogle knager op på Anders og Mortens bagdør og hængt nogle ting på knagerne, men det varer nok også noget tid, inden de opdager det, og måske kan de godt leve med det, tænker Magnus. Der er flere kokosmakroner tilbage fra i går, og Magnus har fået lov til at spise et par af dem foran fjerneren, mens mor vimser rundt og arrangerer små udstillinger i vindueskarmene med de nye keramikdimser. Men så ringer det på døren. Det er Anders, og han lyder ikke helt glad.

“Må jeg lige komme indenfor, Dorthé?” kan Magnus høre ham spørge. “Der er altså noget, vi simpelthen er nødt til at få talt om.”

“Kom ind, kom ind,” siger mor. “Vil du have en kokosmakron?”

“Øh, nej tak. Jeg vil egentlig bare sige, at det der med, at du skruer knager op på vores bagdør og hænger dine ting op der – det går altså ikke. Det er jo vores dør, og man kan i øvrigt nærmest ikke åbne den på grund af alt det, der hænger på den. I virkeligheden synes jeg

også, at den reol, du har sat op ude i opgangen, roder vildt meget, men det besluttede jeg mig for at leve med. Men nu, hvor du også skruer ting op på vores bagdør, så er jeg altså nødt til at sige stop. Du må fjerne tingene og skrue knagerne ned igen.”

“Øh, jamen okay,” siger mor. “Så gør jeg det. Så låner jeg bare lige lidt mere af jeres loftsrums. Så jeg kan få plads til det hele.”

“Vores loftsrums?” siger Anders og ligner et stort spørgsmålstegn.

“Ja, altså vi har lånt lidt plads i jeres loftsrums, for I bruger det jo næsten ikke.”

“Ej, det går altså heller ikke,” siger Anders. “Det bliver I nødt til at rydde.”

“Jamen, I bruger jo ikke pladsen,” siger mor.

“Nej, men det er vores plads, og vi kan godt lide at have den plads, hvis vi får brug for den. Og du kan altså IKKE bare stille dine ting ind i vores rum.”

Magnus kan se, at Anders gør sig virkelig umage for ikke at råbe.

“Godt, jamen så vil jeg gå ind til mig selv igen,” siger Anders og skynder sig ud af døren.

“Sikke dog en regelrytter, han er,” siger mor, da Anders er gået.

Det siger hun altid, når andre taler om nogle regler, som hun ikke kan lide. En regelrytter er en, der rider af sted i livet sammen med sine dumme regler, fordi de ikke har andet at gå op i, har mor forklaret. ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus' mor har lånt lidt plads i Anders og Mortens loftsrums uden at spørge dem om lov. Hun kan se, at de ikke selv bruger pladsen. Hvad synes I om det?

■ Anders og Morten synes, det er irriterende, at Magnus' mor roder i opgangen. Hvad synes I om det?

■ Hvad er en regelrytter?

■ Hvorfor synes Magnus' mor, at Anders er en regelrytter?

KAPITEL 6 – hvor Magnus har fødselsdag og lærer om Zakæus, som var en lille mand, der kravlede op i et træ

Det er blevet den dag, som Magnus har ventet på læææænge. Nemlig hans 10 års fødselsdag. Mor har forklaret ham, at det er en rund fødselsdag. Og når man har runde fødselsdage, så er det kæmpestort, siger hun. Så skal man fejres ekstra meget. Den er rund, fordi der er et nul i tallet 10, og nul er jo rundt. Mor siger også, at det er hans allerførste runde fødselsdag. Det kan han ikke helt få til at passe, for han fyldte vel nul, dengang han kom ud af maven. Og nul er jo lige så rundt, hvis det står for sig selv, som hvis det står op ad et 1-tal. Men det er også ligegyldigt. Han skal i hvert fald fejres ekstra meget.

Efter Magnus og Berna er begyndt at tage med hinanden til fodbold, ser de en del til hinanden, og de spiller også fodbold sammen nede i gården. Berna har også sagt til Magnus, at hun synes, de har meget til fælles. De bor i samme opgang, de går på samme skole, de er lige gamle, de spiller fodbold, de er enebørn, og de har ikke nogen far.

Bernas far er godt nok ikke en haletudse i en flaske, men han er heller ikke sådan en, man lige kan tage med til fodbold. Han bor nemlig i Tyrkiet med en ny kone og to børn. Og Berna ser ham kun cirka hvert andet år, har hun fortalt. Og fordi han aldrig ringer eller skriver, så har hun det, som

om hun ikke har nogen far. Magnus synes ikke, at det lyder rart med en far, der aldrig skriver eller ringer, og han kan godt forstå, hvis hun er ked af det. Til gengæld har hun en sød mor, og så kan man jo klare meget.

Magnus vågner ved, at mor skråler "I dag er det Magnus' fødselsdag, hurra, hurra, hurraaaaaa." Hun er ikke super god til at synge, men det er nu ret hyggeligt alligevel. I hånden har hun en cupcake med ti små flag i.

"Godmorgen min store skat. Tillykke med din allerførste runde fødselsdag. Skynd dig op og tag tøj på, så skal vi spise lækker morgenmad, inden vi skal ud af døren."

Magnus skynder sig i tøjet og ind til spisebordet i stuen. Han har lige befriet cupcaken fra de ti flag og skal til at sætte tænderne i den, da det ringer på døren. Han går ud for at åbne. Det er Berna.

"Tillykke Magnus. Med fødselsdagen altså. Jeg vil bare lige høre, om du kan komme op til mig efter skole. Mig og min mor har en gave til dig," siger hun.

"Ej, hvor sødt af jer," råber mor inde fra stuen. "Det kan Magnus godt."

"Ja, det kan jeg godt. Vi ses i eftermiddag," siger Magnus.

Første del af skoledagen går hurtigt. Magnus deler kokosmakroner ud i første time, hvor de har dansk. Alle synes, at de smager vildt godt, og de synger fødselsdagssang. Bagefter får Magnus lov til at bestemme, hvilken leg de skal lege, og han vælger blinkemorder. Men det, synes Storm, er for åndssvagt.

“Altså, var det ikke 10 år, du blev eller hvad?” spørger han hånligt. “Blinkemorder er totalt patteagtigt.”

“Hov hov,” siger Lotte, som er Magnus’ klasselærer. “Husk lige, at her skal være højt til loftet, ik?”

Skolen hedder ‘Højt til loftet’, men Magnus har aldrig helt forstået, hvorfor i alverden den hedder det. Der er overhovedet ikke højt til loftet. I hvert fald er der meget højere til loftet hjemme i opgangen og inde i lejligheden. Der er kun lavere til loftet nede i kælderen.

Lotte siger, at det er fordi, højt til loftet ikke betyder højt til loftet. Det er mere en stemning, der er henne i skolen. Det er en måde at være sammen på. Magnus kan ikke se, hvordan højt til loftet kan være en måde at være sammen på. Men det er det altså, har Lotte sagt, og nu siger hun det igen. Nu er det bare mest Storm, hun siger det til.

“Husk nu, hvad vi har talt om i forhold til det med, at her skal der være højt til loftet. Højt til loftet – det er jo sådan en stemning, hvor du kan være sådan, som du er, og jeg kan være sådan, som jeg er, og jeg synes måske noget andet end dig og vælger noget andet end dig, og vi er allesammen forskellige og gør forskellige ting – og det er bare HELT fint. Du ville måske ikke have valgt blinkemorder, hvis det var din fødselsdag, men det vil Magnus, og det skal han have lov til. Og når du har fødselsdag, så kan du vælge en leg.”

“Så højt til loftet er, at man skal have lov til at gøre det, man vil?,” spørger Storm.

“Ja, lige præcis,” svarer Lotte.

“Skal Troels så have lov til at tyre en bold lige i hovedet på én med vilje?,” spørger Storm.

“Nej, det er så ikke okay,” forklarer Lotte. “Men det er helt okay at blive sur. Vi er jo mennesker, og vi har følelser, og vi mener alle mulige ting.

Og det skal vi have lov til.

Og man kan jo heller ikke lige sige til sine følelser, at de skal gå væk, vel? For sådan nogle hører jo ikke efter. Så følelser, dem skal der være plads til. Og meninger – dem skal der være plads til.

Det skal være okay, at vi mener forskellige ting og ikke er enige. Men det er ikke alle handlinger, der er plads til. Så det er okay, at Troels bliver sur ude på fodboldbanen, men det er jo ikke okay at tyre en bold i hovedet på en anden med vilje, vel?”

Nogle gange synes Magnus godt nok, at Lotte siger nogle underlige ting. Og taler længe og meget. Men hun siger også mange kloge ting, synes han. Og i dag er ingen undtagelse. Hun har godt nok ret: Man kan ikke bare sige til sine følelser, at de skal gå væk. Følelser hører cirka lige så meget efter som Troels. Og det er godt nok ikke meget.

Så forstår Magnus bare ikke, hvorfor lærer-Bente og mange af de andre voksne på skolen hele tiden siger: “Hold så op med at være sur. Der er ikke noget at være sur over”. Det giver jo ikke nogen mening at sige det, hvis man alligevel ikke kan sige til sine følelser, at de skal gå væk.

Efter kage og blinkemorder har de idræt, hvor de får lov til at spille fodbold. I spisefrikvarteret spiller de også fodbold, og så er der desværre hele to kristendomstimer, der skal overstås. De er altid sindssygt kedelige.

I sidste time lærte de om en eller anden lille fyr, der kravlede op i et træ, da Jesus kom, og Magnus havde ærlig talt lidt svært ved at se, hvad han lige skulle bruge den viden til.

“Det skal jeg sige dig, Magnus,” havde lærer-Bente sagt. “Det skal du lære, fordi det er der nogle voksne, der har bestemt. De har skrevet alle de ting ned, som alle børn i Dan-

mark skal lære, og det her er en af de ting, der står på listen.”

Magnus havde prøvet at forestille sig, hvor lang sådan en liste måtte være. Den måtte helt klart være længere end de boner, som mor får i supermarkedet, når hun går amok i alle mulige tilbud og får en enorm lang bon med.

“Men det er ikke kun derfor,” havde lærer-Bente sagt. “Det er også fordi, at religion er noget, der betyder rigtig meget for alle, og det er godt at lære om.”

Det havde Magnus så prøvet at fortælle til mor, da han kom hjem, men det var hun godt nok ikke enig i.

“Der findes ingen guder. Skulle der virkelig sidde en mand eller en dame oppe i himlen og bestemme over os alle sammen? Det er jo mindre sandsynligt, end at der findes en julemand. Nej, det er kun mennesker, der mangler noget sundt at tage sig til, der har brug for guder,” havde mor sagt.

Så nu sidder Magnus altså her og skal høre om Jesus og en lille mand ved navn Zakæus, som var vildt god til at klatre i træer, men som også var lidt fortabt. Og om gud, selvom gud kun er noget, man har brug for, hvis man ikke har noget sundt at tage til sig.

Helt ærligt? På sin fødselsdag? Han har da masser af sundt at tage sig til: Spille fodbold fx. Eller få fri og køre hjem og få gaven fra Berna og hendes mor. Faktisk kan han skrive en enorm lang liste over ting, han kunne lave, der var sundere end at sidde her på sin fødselsdag og høre om Zakæus. Måske kan listen endda blive længere end den liste, som nogle voksne har lavet over alle de ting, som børn i hele Danmark bare SKAL lære.

Heldigvis beslutter lærer-Bente sig for gruppearbejde, og man må godt sprede sig ud på skolen og arbejde, så længe man arbejder SERIØST med spørgsmålene: Hvem var Zakæus? Og hvad kan vi bruge historien om Zakæus til?

Magnus gruppe beslutter sig for at sætte sig i kantinen:

“Hvem var Zakæus?” læser Katrine op fra opgavearket, de har fået af lærer-Bente.

“Han var en lille mand, der var god til at klatre i træer,” siger Otto.

“Og hvad kan vi bruge historien om Zakæus til?” læser Katrine op.

“At man kan klatre op i et træ, hvis man gerne vil have opmærksomhed,” siger Otto.

Og så laver de papirfly, og Katrine laver et til

Magnus, hvor der er fødselsdagsflag på. Og så ringer klokken ENDELIG. ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus' lærer Lotte siger, at der skal være højt til loftet, og at højt til loftet er en måde at være sammen på? Hvad mener hun med det?

■ Magnus' lærer Bente siger, at det er vigtigt at lære om religion i skolen, da det betyder meget for mange mennesker. Hvad mener hun mon med det?

KAPITEL 7 – hvor Berna og hendes mor giver Magnus en usynlig fødselsdagsgave

Magnus nærmest flyver hjem. Ikke mere skole for i dag. Nu vil han hjem og fejres, og han skal op til Berna. Han løber ind i opgangen, låser sig ind i entreen, smider jakke, sko og taske og løber så ud i opgangen igen og op til Berna.

“Kom indenfor, Magnus,” siger Bernas mor.

“Ja, kom indenfor,” siger Berna.

Hun ser anderledes ud, end hun plejer, tænker Magnus. Lidt nervøs eller spændt måske. Og også lidt stolt. Måske lidt ligesom hun så ud på fodboldbanen den dag, hvor træner-Torben sagde, at hun kunne blive lige så god som Nadia Nadeem og Pernille Harder.

“Sæt dig i sofaen,” siger Bernas mor. “Vi har en gave til dig, som man ikke kan pakke ind.”

“Det er også de bedste,” siger Magnus. “Det siger mor selv. For oplevelser, det er meget bedre end ting, man kan købe i butikkerne – medmindre det er ting fra et loppemarked selvfølgelig. Det siger min mor i hvert fald.”

“Lige præcis,” siger Bernas mor. “Og denne her gave, den kommer til at give dig mange gode oplevelser resten af dit liv. Det er en gave, der er bedre end en bedste ven. Bedre end tusinde rejser til eventyrlige steder, bedre end smukke solnedgange og endda bedre end 100.000 af din mors kokosmakroner.”

Magnus kan mærke sit hjerte banke hurtigere og hurtigere. Han kan ikke på nogen måde regne ud, hvad det kan være. Men det lyder helt, helt fantastisk. Og det lyder helt sikkert som den fødselsdagsgave, han kommer til at blive aller gladest for. Også selvom han godt ved, at han får en iPhone af mormor.

“Det er endda bedre end at spille fodbold,” siger Berna. “Jeg tror virkelig, du bliver glad for det,” siger hun og får igen det der lidt mærkelige nervøse – men også stolte – udtryk i ansigtet.

“Jeg plejer godt nok altid at skulle gætte, hvad der i mine gaver, for det elsker mor, når jeg gør. Men den her kan jeg altså ikke gætte. Kan I måske give mig et lille tip til, hvad det er?” spørger Magnus.

“Ja da,” siger Berna. “Det er noget, der er oppe i himlen.”

“En flyvemaskine?”

“Nej, det er oppe i himlen, men også lige her og over det hele,” siger Bernas mor.

“Øhhh, vind?”

Magnus har hørt i TV-avisen, at vind er noget af det mest fantastiske, og at vind og energi og møller, der snurrer rundt, måske kan redde jorden fra at blive så varm som en sauna. Og lige præcis det med at jorden bliver varm som en sauna, er den største trussel nogensinde, har mor forklaret. Det må næsten være vind. Magnus kan allerede mærke skuffelsen indfinde sig. Helt ærligt. Vind? Det kan da aldrig være bedre end 100.000 kokosmakroner.

“Nej, ikke vind,” siger Bernas mor. “Det er noget, der lytter og hjælper og leder dig på rette vej.”

“Øhhh, stjerner?”

Magnus har engang hørt om en halvgammel gedehyrde, der fór vild i junglen eller et andet dødssygt sted, og som fandt hjem ved at kigge på stjernerne.

“Nej, det er ikke stjerner,” siger Berna. “Det er gud. Vi giver dig en gud.”

En gud? Hvad i alverden skal han – Magnus Søborg Nørreager – med en gud? Guder er jo kun noget, man har brug for, hvis man ikke har noget sundt at tage sig til. Og så ovenikøbet på hans fødselsdag, hvor han i den grad har noget sundt at tage sig til.

Magnus ved ikke, hvad han skal sige. Eller hvor han skal kigge hen. Det er svært at skjule skuffelsen. Har han spænet hele vejen hjem fra kristendomstimen for at få en usynlig gud, der slet ikke findes?

“Altså, du har jo ikke en far, og det ved jeg jo godt, hvordan føles, og det er jo ret svært nogle gange. Og altså, når din mor heller ikke har givet dig en gud, så tænkte jeg bare, at det kunne vi gøre. Altså min mor og mig. Det kan godt være, man ikke kan tage ham med til fodbold og sådan noget, men på en måde kan man godt, og man kan tage ham med alle

vegne og snakke med ham og sådan noget. Fx hvis man føler sig lidt alene i frikvarteret eller på vej hjem fra skole eller sådan noget. Så er han der for dig. Og lytter til dig,” siger Berna.

Magnus ved ikke, hvor han skal se hen, eller hvad han skal sige. Han kigger på Berna. Han kan se, at hun er nervøs. Måske er hun i tvivl om, om den gave nu også var en god idé. Og hun gjorde det helt sikkert for at hjælpe. Det er Magnus sikker på. Han kan næsten høre sin mor sige: “Hun mener det godt, Magnus. Og det er det vigtigste. Også selvom det er totalt irriterende.” Det siger mor altid, når mormor har været på besøg fra Jylland, og Magnus og mor er ved at blive vanvittige over, at mormor begynder at rydde op og vaske tøj og flytte rundt på tingene i køkkenskabene.

Berna mener det godt. Det er han sikker på. Han forstår bare ikke, hvad han skal med en gud, og hvorfor han skal have sådan en, bare fordi han ikke har en far. Man kan jo heller ikke tage en gud med til fodbold, og i øvrigt er problemet allerede løst, for nu tager Morten jo med. Men Magnus vil ikke skuffe Berna ved ikke at virke glad for gaven. Så han siger:

“Det er bare... altså jeg ved jo ikke helt, hvordan man bruger ham gud der? Er der sådan en brugsanvisning eller noget?”

Berna ser lettet ud og griner. “Nej, det er der ikke Magnus. Du skal bare tænke på gud som en, der altid gerne vil hjælpe dig, som altid ser dig, og som altid har tid til at lytte. Og

ellers kan du bare spørge mor og mig, hvordan det fungerer.”

En, der altid vil hjælpe og altid lytter? Det lyder jo egentlig meget godt, tænker Magnus. Det kan da godt være, han skulle prøve gud af i et par uger. Måske tre uger. Træner-Torben siger i hvert fald, at efter tre uger kan man tage stilling til, om man vil have fodbold ind i sit liv. Det kan vel være nogenlunde det samme med en gud, tænker Magnus.

“Kan man selv bestemme, hvordan han skal se ud?” spørger han og tænker på, at han ikke gider få hjælp af en, der ligner ham, der er tegnet i grundbogen i kristendomsundskab.

Bernas mor griner: “Ja, det bestemmer du helt selv, Magnus.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Magnus får en gud i fødselsdagsgave. Hvad synes I om den gave?

KAPITEL 8 – hvor mor finder ud af, at Magnus har fået en gud

Det er to en halv uge siden, at Magnus havde fødselsdag. Det betyder, at han har haft gud på prøve i to en halv uge, og at gud har en halv uge mere til at overbevise Magnus om, at han skal have lov til at være en del af Magnus' liv. Magnus synes ærlig talt godt, at ham gud kunne anstrenge sig lidt mere. Han har stort set ikke gjort noget som helst. Eller – han har faktisk ikke gjort noget overhovedet. I hvert fald ikke noget, som Magnus har lagt mærke til.

Han har prøvet at spørge Berna, om der er et sted, man skal trykke 'start', for at gud starter op, men det mente hun ikke, man skulle. Nu hvor gud kun har en halv uge til at vise, hvad han kan, har Magnus besluttet, at det er mest fair, hvis han går op og spørger Bernas mor – for at være helt sikker på, at han ikke har glemt at tænde for gud eller noget.

"Hej Bernas mor. Jeg har lige nogle spørgsmål til min fødselsdagsgave," siger Magnus, da Bernas mor åbner døren.

"Spændende," siger hun. "Kom indenfor, så laver jeg lige en kop te til os. Hvad vil du spørge om?"

"Jo altså, jeg synes måske, at ham gud er lidt sløv i det, Altså hvis det var mig, der var på prøve, fx på et nyt fodboldhold eller noget, så ville jeg virkelig anstrenge mig for at gøre det godt. Og det gør han altså overhovedet ikke. Og så er jeg

kommet i tvivl om, om der måske er en start-knap på ham eller noget, som jeg har glemt at tænde for?"

"Det er der ikke, Magnus," siger Bernas mor. "Gud er i gang hele tiden, og han er med dig alle vegne."

"Er han også med mig på toilettet? Det er jeg faktisk ikke så vild med," siger Magnus.

"Ej, men han er der heller ikke helt på den måde," griner Bernas mor.

"Jeg tror slet ikke, han er der. Jeg har overhovedet ikke lagt mærke til ham," siger Magnus.

"Så er det måske, fordi du ikke har haft brug for ham endnu. Har du været ked af det eller bekymret dig over noget siden din fødselsdag? Eller haft brug for hjælp?"

Magnus tænker sig om. Næ, det har han faktisk ikke. Mor har været så optaget af at læse i de gamle blade, hun købte på loppemarkedet på store markedsdag, at det eneste, hun har købt de sidste par uger, er en gammel stol, hun vil male lilla. Så han har faktisk ikke haft noget at bekymre sig om.

"Hvis du ikke har haft brug for ham, så er det nok derfor, han ikke har vist sig," siger Bernas mor.

Det giver meget god mening, tænker Magnus. Det er lidt ligesom lærerneovre i skolen. De kommer jo også kun hen til en, hvis man har brug for hjælp. Lige bortset fra

Lotte, som altid kommer hen og snakker med dem allesammen. Han havde nok regnet med, at ham gud var lidt mere ligesom Lotte. Sådan en, der kommer hen og hyggesludrer og lige giver et godt råd eller siger noget, man bliver vildt glad for. Men okay, Lotte har også kun 28 børn, hun skal hjælpe. Gud har alle mennesker i verden, så han har jo nok ret travlt.

Det ringer på døren. Bernas mor går ud og åbner.
“Er Magnus inde hos jer?”

Det er mor, der åbenbart er kommet hjem fra arbejde. Magnus går ud i gangen for at sige hej til mor.

“Ja, han er lige her,” siger Bernas mor. “Kom ind og få en kop te. Vi sidder lige og taler om, at Magnus ikke rigtig synes, at han mærker så meget til den fødselsdagsgave, vi gav ham.”

“Det er pinligt, det her,” siger Magnus’ mor. “Men jeg kan simpelthen ikke huske, hvad I gav ham.”

“Det var jo en gud,” siger Bernas mor.

“En gud?” spørger mor. “Hvordan skal det forstås?”

“Ja altså, Berna og jeg har givet Magnus en gud. Og nu har Magnus haft ham på prøve i to en halv uge og ville lige høre mig, om man skal trykke start på ham gud,” griner hun. “Ja, for han synes ikke, han kunne mærke gud ret meget.”

Magnus kan godt se på mor, at hun ikke ser vildt begejstret ud. Magnus har slet ikke fortalt hende, at han har haft gud på prøve. Han har jo næsten selv glemt det, fordi ham gud alligevel ikke laver noget. Og måske har han heller ikke helt haft lyst til at fortælle det til mor. Hun synes jo, at gud kun er for folk, der ikke har noget sundt at tage sig til.

“Altså, det er rigtig fint, at I har en gud. Man må jo tro på lige det, man selv vil,” siger mor. “Men det duer ikke at give Magnus en gud. Magnus og mig, vi tror slet ikke på gud.”

“Men det var jo bare for at hjælpe,” siger Bernas mor.

“Ja tak, men den hjælp har vi ikke brug for,” siger mor.

“Magnus og mig, vi tror ikke på gud.”

“Altså, det er vel Magnus, der selv skal finde ud af, om han tror på gud,” siger Bernas mor.

“Nej, det er det faktisk ikke. Nede hos os tror vi ikke på gud, og så er den ikke så meget længere.”

Magnus forstår ikke, hvad det er for en, der ikke er så meget længere. Men han forstår, at mor i hvert fald ikke vil have, at han har en gud. Det er bare lidt underligt, for mor har jo selv lige sagt, at man må tro på lige det, man selv vil. Og det har han også lært ovre i skolen. I Danmark må man tro på lige det, man vil. Nogle tror på én gud, nogle tror ikke på nogen, og andre tror på flere guder. Fx har han set i TV-avisen, at der i Jylland er en dame, der hedder Gurli, og hun tror på nogle tudsegamle guder, som kan lave tordenvejr ved at køre hen over himlen i en oldgammel vogn.

Han har også set et udsendelse om en, der hedder Per. Han har en statue af en tyk mand i skrædderstilling stående i sin vindueskarm. Statuen er en slags gud, og hver morgen sætter Per sig på et rødt tæppe foran statuen og lukker øjnene i to timer, og når han er færdig, er han helt rolig. Og så er der bare ikke noget i hele verden, der kan gøre ham sur. Det er

statuen, der har lært ham, at det er noget møg at have for mange ting. Så nu har han ryddet ud i alle sine ting, så han stort set kun har tæpper i sin lejlighed.

Magnus ved ikke, om det helt er sådan en gud, han har fået af Berna og Bernas mor, men hvis det var, kunne det ellers være en meget god gud til mor.

“Mor, du siger selv, at man må tro på lige det, man vil, og at man skal være åben over for nye ting og prøve dem af, inden man beslutter, om man kan lide dem eller ej. Du må også godt få ham på prøve, hvis du vil?”

“Jeg har ikke brug for en gud, Magnus. Og det har du heller ikke,” siger mor. “Og nu skal vi altså ned til os selv. Kom så.”

“Men jeg har ham jo bare på prøve,” siger Magnus. “Ligesom Berna har fodbold på prøve.”

“Hvad er det for noget med fodbold?” spørger Bernas mor. “Berna går ikke til fodbold.”

“Jo da, Morten har jo meldt Berna til fodbold. Hun er jo vildt god,” siger mor. “Det er så sødt af Morten. Han tager også med til Magnus’ kampe og sådan noget.”

“Jamen, Berna skal ikke gå til fodbold. Hun kan spille det i gården, men hun skal ikke gå til det. Det er en drengesport.”

“Nej, der er altså også pigehold,” siger mor.

“Som jeg har forstået det, er Berna på det bedste pigehold. Er det ikke rigtigt, Magnus?”

“Jo,” siger Magnus, men egentlig har han ikke lyst til at svare. ■

Spørgsmål til teksten

■ Bernas mor vil ikke have, at Berna spiller fodbold, fordi hun synes, at det er en drengesport. Hvad synes I om det?

■ Magnus' mor vil ikke have, at Magnus får en gud. Hvad synes I om det? Skal man selv have lov til at bestemme, om man vil have en gud?

■ Hvorfor tror I ikke, at Magnus havde lyst til at svare på, om Berna var begyndt at gå til fodbold?

KAPITEL 9 – hvor hr. Himmelblå læser et brev, der er til Magnus' mor

Det er lørdag, og Magnus har glædet sig til at sove længe og ikke blive vækket af mors dumme vækkeur, der forestiller en kæmpe stor grim fugl og lyder som en hane, der galer, og som larmer så meget, at han kan høre det helt inde på sit værelse. Men i stedet vågner han af noget andet, der larmer. Det er en stemme. En stemme, der råber og lyder meget sur. Han spidser ører. Det lyder næsten som mor. Men mor råber aldrig. Heller ikke når hun er sur. Så det kan det ikke være. Eller hvad? Det lyder godt nok meget som hende. Nu råber stemmen:

“Kan du så se at komme ud af min lejlighed!! Hvad i ALVERDEN bilder du dig egentlig ind?!!!”

Magnus skynder sig ud af sengen og ind i stuen. Ude i entreen står mor med hr. Himmelblå, og hun ser ikke glad ud. Hr. Himmelblå er en meget, meget gammel mand, der bor oppe på 2. sal. Egentlig ser han ikke super gammel ud, men han virker oldhamrende gammel. Han er stort set altid sur, og han er altid forarget – det betyder overrasket på den dårlige måde, har mor forklaret.

Hvis nu fx postdamen er kommet til at lægge et brev, som i virkeligheden er til mor, i hr. Himmelblås postkasse, så bliver han godt nok overrasket på den dårlige måde:

“Må jeg så lige bede om mine himmelblå. Det er klart, at

det går dårligt for postvæsenet. De postbude kan ikke engang læse,” har han fx engang sagt.

Han kan også finde på at læse mors breve, hvis de er lagt i hans postkasse, også selvom han godt kan se, at de ikke er til ham. Det siger mor i hvert fald. Og så bliver hun overrasket på den rigtig dårlige måde. Men hun plejer ikke at sige det til ham.

“Selvfølgelig må man ikke læse andres post, men det er jo bare fordi, han keder sig,” siger hun altid til Magnus, når hr. Himmelblå igen har læst nogle af hendes breve.

Men Magnus fornemmer, at hun måske har skiftet mening i dag. Hun har nemlig et brev i hånden og peger på det, mens hun råber:

“OG SÅ ER DET SIMPELTHEN SIDSTE GANG NOGEN-SINDE, AT DU LÆSER MINE PRIVATE BREVE – ER DU MED?”

Men hr. Himmelblå er vist ikke rigtig med. Han siger bare: “Hold da op et hysterisk kvindemenneske, du er. Det er ikke så mærkeligt, at du har problemer med at få en kæreste. Og når du så ikke engang vil tage imod et godt råd fra sådan en erfaren herre som mig. Du er hysterisk. Må jeg da lige bede om mine himmelblå.”

Nu forstår Magnus slet ingenting. Først virkede det, som om hr. Himmelblå har læst et af mors breve, som åbenbart er hemmelige, men nu virker det, som om mor har taget nogle himmelblå fra hr. Himmelblå, som han gerne vil have tilbage.

Er mor kommet til at tage hans navn? Magnus når ikke at tænke mere over det, for pludselig sker der noget så voldsomt, at Magnus aldrig har set noget lignende. Jo altså, ovre i skolen, men ikke herhjemme med mor.

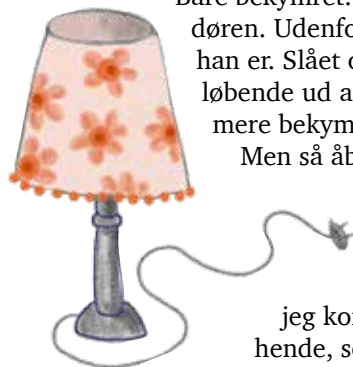
Der sker nemlig det, at mor råber “GÅ SÅ VÆK” og derefter hamrer døren i. Desværre er hr. Himmelblå ikke gået. Han hører jo aldrig efter, og han vil nok også gerne have sine himmelblå tilbage, inden han går. Men det havde været bedre for ham, hvis han havde hørt efter, for han får døren lige i hovedet. ‘BANG’, siger det, da døren rammer hans ansigt. Og derefter kan Magnus høre ham råbe “Av av av, du er jo sindssyg.”

Det er ikke så smart af hr. Himmelblå at råbe sådan noget. Det bliver hun da bare endnu mere sur af, tænker Magnus. Men så kigger han op på mor. Hun ser slet ikke sur ud mere.

Bare bekymret. Og så åbner hun langsomt døren. Udenfor ligger hr. Himmelblå, så lang han er. Slået omkuld af døren og med blodet løbende ud af næsen. Og nu ser mor endnu mere bekymret ud.

Men så åbner Morten døren overfor og spørger, hvad der sker.

“Det hysteriske kvindemenneske dér har smadret døren ind i mit hoved, fordi jeg kom for at aflevere et brev til hende, som posten ved en fejl havde

puttet i min postkasse,” klager hr. Himmelblå, mens han rejser sig op.

“Ja, jeg har så en lidt anden version,” råber mor. “Fx at du kom for at aflevere et brev til mig, som du har valgt at ÅBNE og LÆSE, selvom det overhovedet ikke er til dig. Og at du blander dig i, hvordan jeg skal reagere på et meget personligt brev, jeg har fået. Og at du blander dig i, hvordan min familie ser ud og DØMMER mig og min måde at leve på.”

“Mor, hvad var det egentlig, hr. Himmelblå gjorde, som gjorde dig så sur?” spørger Magnus, da de er kommet ind i lejligheden igen.

“Han sagde, at jeg er nødt til at få en kæreste, fordi det er uforsvarligt, at du ikke vokser op sammen med en mand, når nu du selv er en dreng.”

“Hvad betyder uforsvarligt?”

“Det betyder, at det er rigtig dårligt for dig ikke at vokse op med en mand, og at jeg ikke kan være det bekendt over for dig.”

“Hvordan dårligt?”

“Jo altså, som om du har et dårligere liv, fordi vi ikke har en mand herhjemme.”

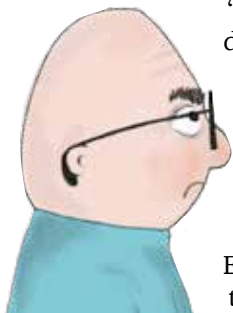
Et dårligere liv? Sådan har Magnus aldrig tænkt på sig selv. Han kan godt se, at

nogle ting er dårligere. Fx fodboldtræning, indtil Morten begyndte at komme med. Men der er jo også nogle gode ting ved ikke at have en far. Ovre hos Otto er det jo sådan, at hverken hans mor eller far gider tale med ham, når de spiser aftensmad, fordi de hellere vil tale med hinanden.

Og ovre hos Vitus er det overhovedet heller ikke sjovt at have en far. For Vitus’ far er altid vildt sur og råber, så man slet ikke har lyst til at være der. Og Vitus har selv fortalt, at hans mor engang har råbt til Vitus’ far, at det ville være fint, hvis han ville lade hende og Vitus være i fred og bare forsvinde fra jordens overflade og aldrig komme tilbage.

Så er der selvfølgelig Oliver fra klassen, som bliver hentet tidligt af sin far, når det er ‘skiftedag’. Det hedder den dag, hvor Oliver skal flytte fra sin mor hen til sin far. Det gør han hver anden torsdag, og så laver de alt muligt hyggeligt. Men han skal jo så undvære sin mor en hel uge. Det ville Magnus godt nok ikke have lyst til. Og når Oliver så flytter hjem til sin mor igen, skal han bo sammen med sin mors nye kæreste, Ole. Og Ole er vildt irriterende, har Oliver fortalt.

Og så er der Jonas, som nogle gange tager på fisketure med sin far. Det er selvfølgelig mega fedt. Og Magnus ved da godt, at mor jo hverken kan hente tidligt eller finde ud af at fiske. Men altså – et dårligt liv? Det synes Magnus bestemt ikke, at han har. Og hvem tror ham hr. Himmelblå egentlig, at han er? Tror han, at han er læreren, og at Magnus’ liv er en

VOKSENFELJ-LISTEN

- Dengang en vikar sagde, at Vitus var for dum til at være i klassen og burde gå en klasse om.
- Dengang vores gamle klasselærer sagde, at man godt måtte invitere alle fra klassen til fødselsdag på nær to, hvis der var to, man ikke gad have med.
- Alle de (mange) gange Lærer-Bente har sagt, at man skal holde op med at være sur.
- Da hr. Himmelblå sagde, at Magnus' liv var dårligt, bare fordi der ikke bor en mand hos Magnus.

dansk stil eller en matematikopgave, som han bare sådan uden videre kan bestemme, om er god eller dårlig? Sådan er det nemlig ovre i skolen Højt til loftet, når man kommer i 8. klasse. Så får man sine opgaver tilbage med et tal på. Et højt tal betyder, at læreren godt kan lide opgaven og synes, at den er rigtig god. Et lavt tal betyder, at læreren ikke kan lide opgaven og synes, at den er virkelig dårlig. Det har Vitus' storebror engang forklaret Magnus.

“Så kan man sidde tilbage med sin opgave og sit lille tal og tænke: Nå, det var så noget lort, jeg havde lavet,” sagde Vitus' storebror.

Gad vide, hvad for et tal hr. Himmelblå ville give Magnus' liv? Altså sådan et liv, hvor mor ikke har en kæreste.

“Mit liv er en 12'er,” siger Magnus.

“Hvad for noget?” spørger mor.

“Jo altså, et 12-tal. Det er det højeste tal, man kan få. Det siger Vitus' storebror selv. Mit liv – det er 12. Eller i hvert fald 11 en halv. Så jeg synes bare, du skal lade være at lytte til hr. Himmelblå. For han tager altså fejl. Voksne kan nemlig godt tage fejl. Det siger Lotte selv.”

Magnus kan huske, at hans lærer Lotte har fundet i hvert fald to fejl ved voksne:

- Dengang en vikar sagde, at Vitus var for dum til at være i klassen og burde gå en klasse om.
- Dengang deres gamle klasselærer sagde, at man godt måtte invitere alle fra klassen til fødselsdag på nær to, hvis der var to, man ikke gad have med.

Og så kan han selv tilføje:

- Alle de (mange) gange lærer-Bente har sagt, at man skal holde op med at være sur, for man jo ikke bare kan sige til sine følelser, at de skal gå væk. Det siger Lotte selv.

Og vigtigst af alt:

- Da hr. Himmelblå sagde, at Magnus' liv var dårligt, bare fordi der ikke bor en mand hjemme hos Magnus.

“Tak Magnus,” siger mor og giver ham et kæmpe knus. “Du har ret. Hr. Himmelblå tager Så meget fejl. Og dit liv er nemlig en 12'er.” ■

Spørgsmål til teksten

- Hr. Himmelblå synes, at Magnus' mor skal få sig en kæreste, så der kan flytte en mand ind hos Magnus. Er det okay, at hr. Himmelblå blander sig i det?
- Hvordan tror I, det føles for Magnus og hans mor, at hr. Himmelblå mener sådan?
- Hvad tror I, at Magnus' lærer Lotte ville synes om hr. Himmelblås opførsel? Er den højt til loftet-agtig?

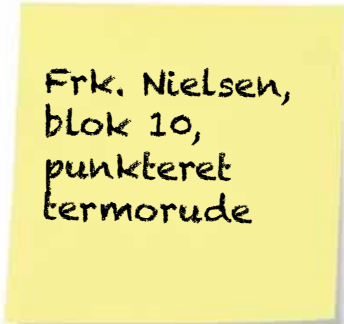
KAPITEL 10 – hvor vicepræsidenten viser, hvordan man gør

Det banker på døren, og mor ser helt forskrækket ud. Bare det nu ikke er hr. Himmelblå igen. Magnus går ud for at åbne. Det er vicepræsidenten. Vicepræsidenten holder til på kontoret i kælderen, hvor han har en hel væg fyldt med værktøj, en sofa, som man kan tage sig en lur på – og det er der mange fra de andre opgange, der gør – en ribbe, nogle håndvægte og en yogamåtte, fordi vicepræsidenten går meget op i træning, og så et skrivebord fyldt med cirka en million lyserøde, gule og orange små sedler sat fast på bordet i et underligt system.

På hver lille seddel er der nogle kragetæer. Det siger Magnus' mor i hvert fald. Magnus synes nu mere, at det ligner små beskeder. Der kan fx stå: 'Frk. Nielsen, blok 10, punkteret termorude'. Så betyder det, at vicepræsidenten har været forbi til kaffe hos frk. Nielsen og har fundet ud af, at hun trænger til et nyt vindue.

Når mor har bagt kokosmakroner, går Magnus altid lige ned og giver en til vicepræsidenten, og nogle gange får han så en æblejuice af vicepræsidenten og leger lidt i hans ribbe. Eller læser i hans gamle Anders And-blade, som ifølge vicepræsidenten var 'det aller-top-fedeste', man kunne læse, dengang han var barn.

Vicepræsidenten hedder vistnok Mogens, men det er der

Frk. Nielsen,
blok 10,
punkteret
termorude

aldrig nogen, der kalder ham. Heller ikke ham selv. Magnus spurgte ham engang, hvorfor han bliver kaldt vicepræsidenten, og så svarede han:

“Ja altså, det er jo noget, folk har fundet på at kalde mig. Det er, fordi en VISE-præsident, det er én, der VISER

andre, hvordan tingene skal gøres. Det er klart.”

Det gav egentlig meget god mening, havde Magnus tænkt, og mor siger også, at han er vicevært. Og så passer det hele vel meget godt. Men Magnus er nu ret sikker på, at det er vicepræsidenten selv, der har fundet på navnet. Måske synes han, at Mogens er for kedeligt. Det synes Magnus egentlig også. Men det har han ikke tænkt sig at sige til ham, for så kan det jo godt være, at han bliver ked af det eller sur. Selvom Magnus nu godt nok aldrig har set ham være hverken ked af det eller sur. Han smiler stort set hele tiden. Bortset fra hvis man kommer til at lave rod i hans sedler på skrivebordet. Det kan han ikke lide.

Men nu står han altså ude på trappen og smiler, da Magnus åbner døren.

“Hej Magnus. Jeg hører, at din mor er blevet lidt uvenner

med hr. Himmelblå. Så jeg tænker, at vi lige skal have dem til at blive gode venner igen,” siger han.

Magnus ved ikke rigtig, hvad han skal sige. Han ved godt, at det var forkert af mor at smække døren i hovedet på hr. Himmelblå. Hvis Lotte havde været der, ville hun have sagt, at det var HELT ok at blive sur, men at man jo ikke må ramme andre med en tung trædør. Hun ville også have sagt, at mor måske skulle prøve at se på, hvad hr. Himmelblås hensigt var. Altså hvorfor det var, at hr. Himmelblå havde sagt, som han gjorde. Hr. Himmelblå sagde jo selv, at han bare ville give mor et godt råd.

Men samtidig har hr. Himmelblå jo også opført sig som om, det er ham, der skal bestemme, om Magnus' liv er godt eller dårligt. Og det er Magnus faktisk rigtig sur over, og han er også sikker på, at Lotte ville sige, at hr. Himmelblås opførsel ikke var særlig højt til loftet-agtig.

Så Magnus kan godt forstå, at mor blev sur, og han synes egentlig ikke, at det lige skal være i dag, at mor og ham skal blive gode venner med hr. Himmelblå.

“Måske kan vi gøre det i morgen?” prøver Magnus.

“Jeg synes, vi skal gøre det i dag,” siger vicepræsidenten og går forbi Magnus og ind i stuen.

“Hej Dorthe,” siger vicepræsidenten. “Jeg hører, at hr. Himmelblå har læst din post og så ville give dig et par gode råd. Det lyder godt nok også irriterende. Jeg ved godt, at han kan være virkelig op ad bakke. Men lige nu ligger han oppe i sin sofa og ryster på hænderne, fordi han er blevet så for-

skrækket over at have fået en dør hamret lige i hovedet. Og hjemmehjælpen har lige været der og har givet ham plaster i panden.”

Mor siger ikke noget og ligner mest af alt en, der har lyst til at smække en dør i hovedet på vicepræsidenten også. Det håber Magnus virkelig ikke, at hun kommer til.

“I er jo nødt til at blive gode venner, og hvis jeg kender hr. Himmelblå ret, så bliver det ikke ham, der kommer ned til dig for at blive gode venner,” siger vicepræsidenten.

“Nå, men det bliver så heller ikke mig, der kommer op for at blive gode venner med ham,” siger mor og læner sig tilbage i lænestolen med et surt ansigtsudtryk.

Magnus synes, at mor ser anderledes ud, end hun plejer. Hun ligner lidt Troels, når Lotte siger til ham, at han skal sige undskyld til Otto for at have tyret en bold i hovedet på ham.

“Hr. Himmelblå har sagt til mig, at jeg skal have en kæreste, fordi det er synd for Magnus, at der ikke bor en mand her. Det vil jeg simpelthen ikke finde mig i,” siger mor.

“Det kan jeg godt forstå,” siger vicepræsidenten. “Og det skal du da endelig også fortælle ham, at du ikke gider høre på. Og du skal endelig også fortælle ham, at han ikke skal læse din post. Men du har jo altså knaldet en dør i hovedet på ham, så han er faldet, og nu ligger han og er bange og har plaster i panden.”

“Det var jo ligesom ikke med vilje, at jeg ramte ham,” siger mor.

“Nej, det ved jeg da godt,” siger vicepræsidenten. “Men det er jo ikke sikkert, at hr. Himmelblå ved det. Og i hvert fald, så ramte du ham.”

“Jeg sagde jo til ham, at han skulle smutte ud af min lejlighed. Hvis han havde hørt efter, så havde døren jo ikke ramt ham,” siger mor.

“Det kan jo godt være, at hr. Himmelblå ikke synes, at hans eget liv er en 12’er,” prøver Magnus. “Måske synes hr. Himmelblå kun, det er en 2’er eller en 2 en halv’er eller et andet lille tal. Og Lotte siger, at hvis man ikke er glad, kan man godt komme til at være sur og streng, selvom det ikke er ens mening.”

“Hun lyder godt nok klog, hende Lotte,” siger vicepræsidenten. “Hende vil jeg gerne møde. Og kom nu Dorte. Nu synes jeg, vi skal gå op til hr. Himmelblå.”

Magnus holder vejret. Han håber virkelig, at mor går med.

“Okay,” siger mor. “Okay, okay. Vi går op til hr. Himmelblå med en kokosmakron. Men han får altså kun én, og hvis han er pisseirriterende igen, så smutter jeg med det samme!”

Det synes vicepræsidenten lyder som en god plan. Så mor hiver en kokosmakron ud af køleskabet og smutter ud af døren og op til hr. Himmelblå sammen med vicepræsidenten. ■

Spørgsmål til teksten

■ Hvad synes I om vicepræsidentens forslag om, at Magnus' mor skal gå op til Hr. Himmelblå?

KAPITEL 11 – hvor du møder frk. Græsk Katolsk, som man endelig ikke må kalde for frk. Græsk Katolsk

Det er blevet lørdag, og Magnus og mor har sovet dejligt længe. Solen skinner, sommeren er så småt på vej, og Magnus og mor bliver enige om, at de vil lave brunch og spise nede i gården. Det bliver første måltid udendørs i år. Mor bager pandekager, mens Magnus skærer melon i stykker. Han glæder sig til at spise udendørs. Og til at kunne være mere ude i gården.

Det er så hyggeligt om sommeren. Så er der altid noget at lave og altid nogen at hygge sig og lege med. Fx spiste de aftensmad med Berna og hendes mor og Anders og Morten nærmest hver dag hele sidste sommer. Ikke at de spiste det samme mad. Men bare at de sad sammen på bænke i gården, og det var vildt hyggeligt.

Lige nu er stemningen godt nok ikke så god mellem mor og Anders og heller ikke mellem mor og Bernas mor, men i hvert fald er mor blevet gode venner med hr. Himmelblå, og han er – så vidt Magnus kan se gennem vinduet – den eneste, der sidder nede i gården lige nu.

“Skal vi også have æg?” spørger mor.

“Hmm, nej er det ikke fint med pandekager, melon og brød?” spørger Magnus.

“Fint,” siger mor. “Så lad os bære det ned.”

Mor bærer tallerkener og kopper, og Magnus bærer kurven, som mor har lagt al maden ned i. Den er lidt tung, men heldigvis bor de jo i stueetagen og skal bare lige bære det ned ad bagtrappen. Allerede på vej ud af døren til gården kan Magnus høre hr. Himmelblå, der som sædvanlig lyder vildt sur. Men heldigvis kan det jo ikke være mor, han er sur på. Magnus stopper op og lytter:

“Ja, og så hamrede hun simpelthen døren i hovedet på mig. Må man lige bede om sine himmelblå. Og ‘BANG’, sagde det, og så lå jeg på gulvet så lang, jeg var. Er det ikke bare helt vildt langt ude?”

Så hr. Himmelblå er altså stadig sur. Magnus står musestille på bagtrappen sammen med mor og venter på, hvem der mon svarer. Hvem er det, hr. Himmelblå taler med?

“Nej, jo, nej, jo, nej deeeet. Det er jo det.”

Magnus og mor kan høre, at det er frk. Græsk Katolsk. Hun er nabo til hr. Himmelblå.

“Det blødte, og hjemmeplejen måtte komme og give mig plaster på. Og ved du hvad, der så skete bagefter? Så kom hun op og forsøgte at bestikke mig med en lille bitte kokosmakron. Som om man bare kan hamre en dør i hovedet på mig og så tro, at alt er godt, hvis man bare giver mig en kokosmakron. Er det ikke bare langt ude?” spørger hr. Himmelblå igen.

“Nej, jo, nej, jo deet... det er jo det. Det er nu nogle virkelig gode kokosmakroner,” kan Magnus og mor høre frk. Græsk Katolsk sige.

Magnus synes, at det lyder, som om frk. Græsk Katolsk ikke rigtig har lyst til at tale med hr. Himmelblå om det med døren. Og så prøver hun bare at tale om kage i stedet for. Det er ligesom, når mormor taler om vejret, når hun ikke vil tale om det, som folk prøver at tale med hende om.

“Magnus, nu går vi altså ud,” siger mor. “Vi kan ikke stå og gemme os på bagtrappen, mens den sure, gamle mand sidder derude og bilder folk alt muligt ind. Kom så.”

Magnus kan høre, at mor er blevet godt tosset, og han håber virkelig, at de kan finde et andet bord at sætte sig ved end der, hvor hr. Himmelblå og frk. Græsk Katolsk sidder. Men det håber mor ikke. Hun går nemlig direkte hen til deres bord, stiller bakken med tallerkener og kopper og siger: “God formiddag. Sikke et heeereerligt vejr.” Og henvendt til hr. Himmelblå siger hun: “Har du i øvrigt husket at fortælle, hvorfor det var, jeg blev sur? Og har du fortalt, at jeg bad dig forlade min lejlighed, og at det ville du ikke? Og har du fortalt, at det i øvrigt var et UHELD, at jeg ramte dig med døren?”

Men det gider hr. Himmelblå ikke at svare på. Han ruller bare med øjnene. Det er sådan, vikar-Kaare gør, når han er godt træt af, at ‘en eller anden møgunge stadig ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt,’ som han siger.

“Nå, så det har hr. Himmelblå måske ikke lige fortalt?” spørger mor frk. Græsk Katolsk.

“Nej, det, jo det, deet er jo,” siger frk. Græsk Katolsk.
Det er godt nok svært at vide, hvad hun egentlig siger, tænker Magnus.

“Jeg blev sur, fordi hr. Himmelblå havde åbnet et af mine private breve og læst det og kom ind og ville blande sig i mit privatliv. Du kan vel godt se, at det ikke er i orden at læse andres breve?” spørger mor frk. Græsk Katolsk.

“Nej, det, jo det, deet er jo det,” svarer frk. Græsk Katolsk.

Måske er hun, hvad Lotte ville kalde en spøjs gammel dame, tænker Magnus. Men han siger det ikke højt. Spøjs betyder mærkelig – det har Lotte forklaret – og det skal man nok ikke sige højt. Men kunne man egentlig også forvente andet af en dame, som har et navn, man ikke engang må kalde hende? Det er jo rimelig spøjst i sig selv.

Man skal nemlig ENDELIG ikke kalde frk. Græsk Katolsk for frk. Græsk Katolsk. Det fandt Magnus ud af engang, hvor han og mor mødte hende i opgangen, og Magnus sagde

‘Godmorgen frk. Græsk katolsk’. Så havde frk. Græsk Katolsk lignet et meget stort spørgsmålstegn, og mor havde sagt, at de havde travlt, hvad de overhovedet ikke havde, og bagefter havde hun forklaret, at man endelig ikke må kalde frk. Græsk Katolsk for frk. Græsk Katolsk. Et par dage senere havde Magnus så hørt mor tale

med mormor, og der havde de kaldt frk. Græsk Katolsk for frk. Flinker-skole. Det synes Magnus egentlig også lød som et sødere navn, så da han og mor mødte frk. Græsk Katolsk i opgangen dagen efter, sagde Magnus ‘Hej frk. Flinkescole’. Men det skal man ENDELIG heller ikke kalde hende, havde Magnus så fundet ud af. For frk. Græsk Katolsk havde igen lignet et meget stort spørgsmålstegn, og mor havde igen sagt, at de havde meget travlt, selvom de overhovedet ikke havde travlt.

“Altså Magnus, frk. Græsk Katolsk og frk. Flinkescole, det er jo ikke hendes rigtige navne,” havde mor forklaret. “Faktisk hedder hun frk. Sørensen.”

“Nåhr,” havde Magnus sagt. “Så det er hendes kælenavne?”

“Ja altså, sådan noget lignende,” havde mor svaret.

“Men altså kælenavne – det må man da godt kalde folk. Vi kalder jo vicepræsidenten for vicepræsidenten, selvom han hedder Mogens, og du kalder mig for skønne skat, selvom jeg hedder Magnus.”

“Jo, men det er jo ikke altid, at folk er så glade for deres kælenavne, og så skal man jo ikke kalde dem det, vel?”

“Men jeg er jo ikke glad for at blive kaldt skønne skat, og det kalder du mig da alligevel,” havde Magnus så sagt.

“Nå ja, men altså det er jo noget andet,” havde mor så sagt. Magnus forstod ikke hvorfor, at det var noget andet. Men han forstod egentlig heller ikke, hvorfor mor kaldte hende for frk. Græsk Katolsk. Det lød umiddelbart som en kælenavn, der ikke rigtig gav mening. Vicepræsidenten hedder jo vicepræsi-

denten, fordi han viser andre, hvordan tingene skal gøres. Og skønne skat er jo noget, man siger til dem, man elsker.

“Men altså, hvorfor kalder du hende egentlig frk. Græsk Katolsk, hvis hun hedder frk. Sørensen?” havde Magnus spurgt.

“Jo altså, at være græskkatolsk betyder at være fuldstændig ligeglad, og hun siger aldrig, hvad hun mener, og når man ikke gør det, så er man ligeglad. Man er nødt til at sige, hvad man mener. Ellers er man en kylling,” havde mor forklaret.

“Men du kalder hende også frk. Flinkeskole. Er hun så en flink kylling, der går i skole?”

“Nej altså, flinkeskole betyder, at man gerne vil have, at alle skal synes, at man er flink og venlig. Og det går jo ikke.”

“Hvorfor ikke? Jeg vil da også gerne have, at andre synes, at jeg er flink og venlig.”

“Ja altså, men det dur jo ikke. Man er nødt til at sige sin mening, også selvom, der er nogle, der bliver sure, og det måske kan være ubehageligt. Man skal sige sin mening, ellers er det det samme som at være ligeglad, og det er næsten det værste, man kan være,” havde mor så sagt.

Det havde Magnus ikke rigtig forstået. Men nu – hvor han står

her i gården og bare gerne vil spise brunch og er godt træt af at høre frk. Græsk Katolsk sige ‘nej, det, jo, ja nej, det jo deet’ ti tusinde gange – så kan han godt forstå, hvad det er, mor mener. Det er jo helt umuligt at regne ud, hvad frk. Græsk Katolsk tænker eller synes om noget som helst. Synes hun, det er okay at smække en dør i hovedet på nogen, så de falder og begynder at bløde, eller synes hun ikke? Synes hun, det er okay at læse andres breve, eller synes hun ikke? Det er da ellers to spørgsmål, der er så nemme, at selv et børnehavebarn vil kunne svare, tænker Magnus.

Frk. Græsk Katolsk er godt nok altid sød og bliver aldrig sur, men Magnus kan mærke, at det bryder han sig faktisk slet ikke om. Hvad nu, hvis hun slet ikke kan lide mors kokosmakroner, men bare lader som om? Og hvad nu, hvis man gør noget, hun slet ikke kan lide, og man ikke engang ved det? Fordi hun aldrig siger noget? Sådan er det i det mindste ikke med hr. Himmelblå. Der er man aldrig i tvivl. Han er godt nok altid sur, men i det mindste ved man, hvad han synes.

“Magnus, jeg tror, vi sætter os over ved bordet derovre,” siger mor og peger på bordet længst væk. Hun har åbenbart droppet at få et fornuftigt svar ud af frk. Græsk Katolsk.

“Jeg kan faktisk godt forstå det der, du har sagt med frk. Græsk Katolsk og den flinke kylling, eller hvad det var, du kaldte det. Altså man aner jo ikke, hvad hun mener. Måske hader hun i virkeligheden dine kokosmakroner,” siger Magnus, da mor og ham har sat sig.

“Ej,” siger mor selvsikkert og griner, som om Magnus har sagt noget helt usandsynligt. “Det er der jo ingen, der gør. Mine makroner er de bedste. Men ja, det er noget nemmere at fatte, hvad hr. Himmelblå mener. Ham ved man lige, hvor man har.”

Det er noget mærkeligt noget at sige, synes Magnus. Man ved da også, hvor man har frk. Græsk Katolsk. Hun er jo stort set altid oppe i sin lejlighed på 2. sal. Det er ikke så svært. Men det synes mor åbenbart. Men nogle gange er mor altså også lidt distræt. Det siger mormor selv. ■

Spørgsmål til teksten

- Frk. Græsk Katolsk og frk. Flinkeskole – er det kælenavne eller øgenavne? Er det ok, at Magnus' mor kalder frk. Sørensen sådan?
- Er det okay, at Magnus' mor kalder Magnus for skønne skat, når han ikke vil have det?
- Frk. Græsk Katolsk siger aldrig, hvad hun mener. Hvorfor kan det være et problem?
- Hr. Himmelblå siger altid, hvad han mener. Hvorfor kan det være et problem?

KAPITEL 12 – hvor Anders og Morten vil fejre noget stort med Magnus og hans mor

Magnus er lige kommet hjem fra fodbold, da Morten ringer på. Det er mor, der åbner døren.

“Kommer I ikke ind til os og lige skåler i et glas champagne eller cola?” spørger han.

“Jo,” siger mor. “Bobler til hverdag. Det er lige noget for mig. Men hvad fejrer vi?”

“Det fortæller jeg, når I kommer ind,” siger Morten.

“Ih, hvor spændende,” siger mor og hiver Magnus med ind til Morten og Anders.

Magnus er glad, vildt glad. Morten er åbenbart ikke sur på mor, og det kan Anders næsten heller ikke være, når de bliver inviteret indenfor. Han står også og smiler, da de kommer ind i stuen. Der er fine vinglas på sofabordet. En flaske med noget vin eller champagne står der også, og der er en enkelt cola. Den er nok til mig, tænker Magnus. Der er to blomsterbuketter i vindueskarmene. Der er små flag spredt rundt omkring på bordet og et kort med en kæmpe stork udenpå. Og ved siden af står der ‘Tillykke!’

Anders tager champagneflasken og hælder op i glassene. Morten giver Magnus colaen. Og så begyn-

der Anders at græde og sige nogle underlige ‘uuuh-uuh’-lyde, mens tårerne vælter ned ad kinderne på ham. Magnus kigger nervøst rundt. Hvad i alverden foregår der? Han kigger rundt på blomsterne igen. Det er ikke sådan nogle, man selv plukker. Det er sådan nogle fra en blomsterbutik. Sådan nogle, som mor aldrig ville bruge penge på. Sådan nogle som Magnus har set før – et eller andet sted. Jo, nu kan han huske det. Til grandtante Lisbeths begravelse. Der var der sådan nogle buketter overalt. Men de sagde jo, at der var noget, der skulle fejres? Magnus kigger hen på Morten. Morten har også tårer i øjnene. Nu bliver Magnus for alvor bange. Hvem er død? Han tør ikke sige noget.

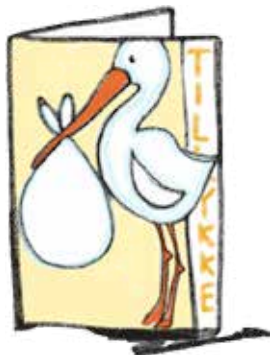
“Vi er bare SÅ lykkelige,” siger Anders.

“Det er da dejligt,” siger mor. “Men hvorfor?”

“Vi skal være forældre,” siger Anders.

“Forældre,” siger mor. “Jamen hvordan?”

“Vi er blevet godkendt som adoptivforældre,” fortæller Morten. “Vi skal ned og hente en lille pige i Senegal i næste måned. Hun er to år, og hun hedder Zola. Hun har ingen forældre og bor på et børnehjem i Dakar. Ja, altså det er faktisk derfor, vi måske har været lidt sure og sådan over det med rod i opgangen. Altså fordi vi ville bare så gerne have, at

det hele så pænt ud, når de kom fra Statsforvaltningen og skulle beslutte, om vi måtte få lov til at adoptere.”

Magnus ved slet ikke, hvad han skal føle eller sige eller gøre. Han er glad for, at ingen er død. Vildt glad. Han er også glad på Morten og Anders vegne. Han ved godt, hvor vigtigt det er for voksne at få børn. Og tænk engang, at der skulle komme nogen og bestemme, om de må få børn.

Han er også glad på hende Zolas vegne. Det er jo synd for hende, at hun ikke har nogen forældre, og nu får hun Anders og Morten, som helt sikkert bliver nogle vildt gode forældre. Det er Magnus sikker på. Alligevel er han ikke kun glad. For det er jo ikke sikkert, at Morten overhovedet får tid til at tage med til fodbold eller spille Fortnite, hvis han skal til at passe sit eget barn.

Magnus kigger på mor. Hun ser HELT forvirret ud.

“Jamen, får hun så ikke nogen mor?” spørger hun.

Hun lyder lidt som Hr. Himmelblå, når han bliver overrasket på den dårlige måde. Der bliver stille. HELT stille. Magnus kigger rundt og fornemmer, at Morten syntes, at det var et virkelig dårligt spørgsmål. Det bliver Anders, der bryder stilheden.

“Hun er forældreløs. Hun har hverken en far eller en mor. Og nu får hun to forældre – to,” siger han og holder to fingre frem. Som om mor ikke fatter, hvad tallet to betyder, hvis ikke hun får det forklaret med fingre.

“Men har I tænkt over, hvordan det er for en pige at vokse op uden en mor?” spørger mor.

“Har du tænkt over, hvordan det er for en dreng at vokse op uden en far?” sprutter Anders. “Det er en dårlig ide at kaste med sten, når man selv bor i et glashus,” fortsætter han.

Magnus kan godt se, at mors spørgsmål er lidt hr. Himmelblå-agtigt. Selvom hun ikke siger det direkte, kan man godt fornemme, at hun synes, det er synd for Zola, at hun ikke får en mor. Ligesom hr. Himmelblå synes, det er synd for Magnus, at han ikke har en far. Det er ikke så smart af mor, synes Magnus. Men han synes ikke, han har set hende kaste med sten. Og han synes heller ikke, at hans og mors lejlighed på nogen måde ligner et glashus. Faktisk har mor talt om, at lejligheden er alt for mørk, fordi der er for få vinduer.

“Vi troede egentlig, at du af alle mennesker ville blive glad på vores vegne,” siger Morten. “Det var derfor, vi inviterede jer herind.”

“Det er jeg ked af,” siger mor. “Jeg ville ønske, at jeg kunne være mere begejstret, end jeg er. Det ville jeg virkelig. Det er ikke min mening at kaste med sten. Men det er bare... en mor er ligesom... det er jo ikke det samme som en far. Altså en mor er jo, ja I ved, noget andet.”

“Så du mener, at mænd ikke kan være lige så gode forældre som kvinder?” råber Anders. “Og hvorfor i alverden skulle det være sådan? Hvorfor i alverden skulle mænd ikke kunne være lige så gode forældre som kvinder? Vores barn får endda to forældre.”

Magnus kigger rundt. Stemningen er virkelig dårlig, og mor ligner en, der slet ikke ved, hvad hun skal sige.

“Jeg tror, I skal gå ind til jer selv nu,” siger Anders.

“Ja altså, vi to ses jo til fodbold på onsdag,” siger Morten og klapper Magnus på skulderen.

Magnus kigger op på mor. Hun ser ud, ligesom hun gjorde, lige efter hun havde ramt hr. Himmelblå med døren. Bekymret. Måske ligner hun lidt Troels, når han har tyret en bold i hovedet på en fra 0. klasse og godt kan se, at det ikke var så smart. Men mor siger ikke noget. Og så går de ind til sig selv. ■

Spørgsmål til teksten

- Magnus' mor synes, at det er synd for Anders og Mortens datter, at hun ikke får en mor. Hvordan tror I, at det føles for Anders og Morten, at hun siger det?
- Hvad er en god forælder?
- Er kvinder bedre til at være forældre end mænd?

KAPITEL 13 – hvor vicepræsidenten inviterer til fest, fredspibe og fællesspisning i beboerhuset

Magnus og mor sidder og spiser grøntsagsfrikadeller til aftensmad, da de hører, at nogen putter noget ind af brevsprækken ude i gangen. Magnus løber ud for at se, hvad det er. Det er en invitation til 'fest, fredspibe og fællesspisning'. Der står:

Kære beboere i opgang 7

I inviteres hermed til fest, fredspibe og fællesspisning i beboerhuset nu på lørdag d. 12. maj kl. 14.00. Alle skal medbringe en ret til fællesbuffeten samt have forberedt en kompliment om hver af de andre beboere. Vi skal spise, skabe fred og have det sjovt. Jeg glæder mig meget til at se jer allesammen i det store festskrud eller regntøj, højt hår, uglet hår eller bare isser og højt humør.

S.U. senest i morgen d. 7. maj. Ps. Lad os vedtage, at der er mødepligt. Påklædning: Ja tak!

De bedste hilsner Vicepræsidenten

“Hold da op en god idé,” siger mor. “Jeg er faktisk også lidt træt af al den dårlige stemning. Jeg synes, at vi tager grøntsagslasagne med og kokosmakroner. Så skal vi bare finde ud af, hvad vi skal finde på af komplimenter. Lige nu synes jeg, det er lidt svært at finde på en til hr. Himmelblå. Og frk. Græsk Katolsk er faktisk også lidt svær.”

“Hvad er komplimenter?” spørger Magnus.

“En kompliment er, når man siger noget pænt til et andet menneske. Fx sikke en flot jakke, du har, eller hvor er du dog god til fodbold.”

“Ja, det passer ikke så godt til hr. Himmelblå. Jeg tror, at han er virkelig dårlig til fodbold, og hans jakke er dødkedelig. Men vi kan da sige til Berna, at hun er god til fodbold, og vi kan sige til hendes mor, at hendes jakke er flot. Den der hun har købt i Istanbul med alle farverne på.”

“Det er en god idé,” siger mor. “Men nu må vi hellere se at komme af sted i skole og på arbejde.”

Inde i klassen er alle bordene sat ind til væggen, og midt i klassen er bygget en slags trappe af de store trækasser fra læsehjørnet. Lotte står øverst på trappen. Hun smiler som sædvanlig og råber “Godmorgen mine skønne unger.” Men måske ser hun en anelse mere glad ud, end hun plejer. Faktisk har hun lidt det samme udtryk, som træner-Torben har, når han bare synes, at nu er det godt nok et spændende træningsprogram, han har lavet for dagens træning.

“Godmorgen og velkommen til SOL,” siger Lotte og smiler over hele hovedet. SOL står for social læring og er – så vidt Magnus har forstået – et fag, som Lotte selv har opfundet og puttet ind i dansktimerne, fordi “Det bare er SÅ vigtigt at lære om, hvordan man er en god kammerat, og hvordan man kan være venner, selvom man er vildt uenige om nogle ting.”

“Er der nogen, der kan gætte, hvad det her er?” spørger Lotte og peger på trækasserne fra læsehjørnet.

“Ja,” råber Troels. “Det er kasserne fra læsehjørnet.”

“Det er det nemlig, Troels,” siger Lotte. “Det er helt rigtigt. Og jeg har stablet dem som en slags trappe. Kan I se det? Det her, det er en konflikttrappe. En konflikt, det er, når man er uvenner. Og når man er allermest uvenner, så står man på det øverste trin. Men det er jo ikke særlig rart at være uvenner, og derfor handler det om hurtigst muligt at komme ned på jorden, hvor man har det fint med hinanden igen, eller hvor man i hvert fald kan tale ordentligt sammen uden at råbe, selvom man måske stadig er uenige om noget. I dag skal vi lære, hvordan man kom-

mer ned ad trappen og bliver gode venner igen. Er der nogen, der kan give et eksempel på, hvad man fx kan være uenige om, og hvorfor man måske kan komme til at blive uvenner?” spørger Lotte.

“Ja,” siger Magnus. “Hjemme i min opgang er mor blevet uvenner med hr. Himmelblå fra 2. sal, fordi hr. Himmelblå synes, det er synd for mig, at der ikke bor en mand hjemme hos os.”

Lige da han har sagt det, fortryder han. Det væltede bare ud af ham, inden han havde nået at tænke sig om. Selvfølgelig ved de andre fra klassen godt, at han ikke har en far. Men alligevel.

“Aha,” siger Lotte. “Ja, det er noget, som folk kan have meget forskellige meninger om. Det der med, hvordan en familie skal være. Nogle mener, at en familie skal se ud på en bestemt måde for at være god. Andre mener, at familier kan se ud på en hel masse måder.”

“Men Lotte, hvad synes du?” spørger Otto.

“Altså, det vigtigste er jo, at uanset hvad man mener, så skal man respektere, at andre mener noget andet. Og

i Danmark, der kan familier se ud på mange måder. Man må godt få børn, selvom man ikke har en mand. Man må også godt få børn, hvis man er to mænd og ikke har nogen dame.”

“Ja, ja, men altså hvad synes du selv?” spørger Otto igen.

“Jeg synes, det vigtigste for et barn er, at det føler sig elsket og passet på,” siger Lotte.

“Men det gør Magnus da,” siger Otto. “Magnus’ mor er jo vildt sød.”

“Ja, lige præcis,” siger Lotte. “Familier kan se ud på tusinde måder og stadig være gode. Og her i Danmark må man heldigvis selv bestemme, hvordan ens familie skal være.”

“Men må man så ikke sige, hvis man synes, at det fx er dumt, når nogen fx kun har et barn, så barnet slet ikke har nogen søskende at lege med?” spørger Troels.

“Jo altså, det er i hvert fald ikke ulovligt. I Danmark har vi noget, der hedder ytringsfrihed. Det betyder, at det er lovligt at sige lige det, vi mener. Eller næsten i hvert fald. Men bare fordi det ikke er ulovligt, så behøver man jo ikke sige lige, hvad man tænker hele tiden, vel? Hvis man vil sige noget til nogen, og man ved, det kan gøre dem sure eller kede af det, så skal man virkelig have en god grund til at sige det. Ellers skal man hellere tie stille og bare tænke det inde i sig selv.”

“Men hvad kan så være en god grund?” spørger Otto.

“Det kan fx være, hvis man siger det for at hjælpe,” forklarer Lotte.

“Mine forældre har sagt til vores nabo, at hans campingvogn er vildt grim at se på, og at de synes, han skulle sælge

den eller leje en garage til den, så den ikke skal stå i hans indkørsel. Det blev han ret sur over, men det var jo bare for at hjælpe ham med at få en pænere indkørsel,” siger Otto.

“Ja altså, det kan være svært at lave nogle helt klare regler, men lige der kunne dine forældre måske have tænkt de tanker inde i sig selv. For naboen synes jo nok ikke, det er nogen hjælp at få at vide, at hans campingvogn er grim, for det synes han jo nok ikke selv,” siger Lotte.

“Nej, det synes han ikke. Han har nemlig selv malet den, og hans kone har syet gardiner med hunde på til den,” siger Otto.

“Ja, det lyder da også fint,” siger Lotte. “Men nu skal I se, hvordan man kan komme ned ad konflikttrappen. Det første trin hedder ‘Lyt’. Her skal man lytte til hinanden – uden at afbryde. Man starter med at slå sten, saks, papir om, hvem der får lov til at tale først.

“Er det bedst ud af tre, eller slår man bare en gang,” spørger Otto?

“Lad os sige bedst ud af tre,” siger Lotte. “Og den, der vinder, starter med at fortælle, hvordan han eller hun har oplevet konflikten. Den anden må IKKE afbryde. Hvis nu det var din nabo Otto, hvad tror du så, han ville sige til dine forældre om den konflikt, de har om campingvognen?”

“Så ville han nok sige, at Karen og ham har gjort deres campingvogn vildt flot med ny maling og nye gardiner, og så blev de kede af det, da min far sagde, at den var grim. Og at de selv vil bestemme, hvad der må holde i deres egen indkørsel.”

“Det tror jeg, du har helt ret i,” siger Lotte. “Nå, men vi når ikke mere i dag, for lige om lidt kommer sundhedsplejersken og fortæller om sund mad. Hjælp mig lige allesammen med at bære de her kasser over i læsehjørnet.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Lotte fortæller, at der i Danmark er noget, der hedder ytringsfrihed. Hvad betyder det?

■ I Danmark er det lovligt at sige næsten alt. Men betyder det, at man altid skal sige lige, hvad man vil?

■ Er det en god ide, at Ottos forældre siger til deres naboer, at deres campingvogn er grim, og at de burde flytte den?

KAPITEL 14 – hvor Magnus tager Lottes konflikttrappe med til fest

Da Magnus kommer hjem efter fodbold lørdag formiddag, har mor bagt kokosmakroner og lavet grøntsags-lasagne til vicepræsidentens ‘fest, fredspibe og fælles-spisning’-arrangement.

“Hjælp mig lige engang,” siger hun. “Jeg er ved at lave komplimenter, og jeg vil jo ikke lyve, og så er det altså lidt svært med hr. Himmelblå og frk. Græsk Katolsk. Hvad skal vi skrive om dem, synes du?”

“Altså, hr. Himmelblå siger sin mening for meget, og frk. Græsk Katolsk siger sin mening for lidt. Måske komplimenten til hr. Himmelblå kunne være: ‘Tør godt sige sin mening’. Og til frk. Græsk Katolsk kunne det være: ‘Aldrig sur’, foreslår Magnus.

“God idé,” siger mor. “Og tænk engang, hvis man blandede hr. Himmelblå og frk. Græsk Katolsk, så ville man få noget virkelig godt,” siger mor og griner.

Magnus har forberedt sine egne komplimenter til Anders og Morten. Til Anders er det: ‘Sjov at spille Fortnite med’. Og til Morten er det: ‘Fed at spille fodbold med’. Han har skrevet dem på hver sin lille blå seddel og glæder sig til at læse dem op for dem. Hvad mon de har forberedt til ham? ‘God til at spille fodbold’, tror han nok ikke, at de vil skrive. Det skriver de nok til Berna. Måske ‘God til Fortnite’ eller ‘Sjov at hænge

ud med’. Han håber mest på det sidste. Gad vide, hvad de vil sige til mor? Det er i hvert fald ikke, at hun er god til at rydde op eller holde orden. Og det er nok heller ikke, at hun er god til at fejre, at man har fået lov til at adoptere et barn. Men så er der jo så mange andre ting. Han håber bare, at Anders og Morten også kan se nogle af de gode ting ved mor. Det tror han godt, de kan. Men de har godt nok ikke talt meget sammen, siden de fortalte, at de skulle adoptere hende Zola.

Pludselig bliver Magnus nervøs. Rigtig nervøs. Tænk engang hvis Anders og Morten slet ikke kan finde på noget pænt at sige til mor. Og hvad med Bernas mor? Hvad vil hun sige? Hende har de heller ikke talt ret meget med, siden mor var oppe og sige, at Magnus ikke måtte have en gud. Hr. Himmelblå er stadig sur på mor over det med døren og den blødende pande. Så er der frk. Græsk Katolsk, og hende aner man jo ikke, hvad tænker. Det kan være, at hun i virkeligheden er mega sur og synes, at mor og ham er vildt irriterende.

“Måske skulle vi bare droppe den der fest,” siger Magnus.

“Droppe den, hvorfor dog det?” spørger mor.

“Jo altså, kunne det ikke være sjovere at tage på loppe-marked?” prøver Magnus. “Altså der kan man jo få nogle virkelig gode ting. Jeg har fx ret meget lyst til en ny skoletaske,” lyver han.

“Ved du hvad, vi tager da bare på loppemarked i morgen. Der er det jo søndag, og der er loppemarkeder over hele byen. Vi kan være på loppemarkeder hele dagen,” siger mor begejstret.

Øv altså. Ikke nok med at de skal hen til den dumme fest lige om lidt. Nu skal de også på loppemarkeder over hele byen HELE dagen i morgen. Øv altså.

“Ih, det bliver en FANTASTISK weekend,” jubler mor. “Nå, gør dig lige klar. Vi går om fem minutter.”

Da Magnus og mor kommer ind i beboerlokalet med kokosmakroner, grøntsagslasagne, komplimenter og en smule bange anelser, får Magnus pludselig en varm følelse indeni. Der er virkelig flot og hyggeligt. Der er næsten pyntet flottere op end til jul. Der er balloner i loftet og på væggene. Bordene er dækket af stribebe og prikkede duge i alle regnbuens farver. Der er flag på bordet og blomster i vaserne. Ikke sådan nogle købte buketter, som mor aldrig ville bruge penge på, men sådan nogle, man selv kan plukke, hvis man er på tur.

Vicepræsidenten går rundt og smiler og byder velkommen. Han ser lige præcis så glad og rolig ud, som han altid gør, men han er klædt helt anderledes. Han har et slags rødvinfarvet jakkesæt på i samme slags stof som mormors velour-sofa. Han har et lille tørklæde om halsen og en tryllestav i den ene hånd. For enden af bordet står den tavle, som Magnus har set blive brugt

til banko om søndagen. På tavlen hænger syv af vicepræsidentens små gule sedler med vicepræsidentens kragetæer på. Der står:

- Velkomst og velkomstdrinks
- Anretning af fællesbuffet og præsentation af retterne
- Fællesspisning
- Komplimenter (alle deltager!) og tid til fredspibe. Obs! Husk at rigtig rygning er forbudt indendørs!
- Fælles leveregler

- Dans (frivilligt om man vil deltage)
- Oprydning (alle tager en tørn!)

Det lyder da egentlig meget godt, tænker Magnus og vender sig om og kigger rundt i rummet. Hvor er mor blevet af? Nå ja, hun står henne ved buffetten og stiller grøntsagslasagnen frem. Morten er også i gang med at stille noget mad på buffeten, men han taler ikke med mor.

Bernas mor er i gang med at hælde en velkomstdrink op til Berna og taler heller ikke med nogen. På en stol henne

ved musikanlægget sidder hr. Himmelblå. Han taler heller ikke med nogen. Det kan blive en lang, hård fest, tænker Magnus.

Døren går en smule op, og der kommer, hvad der ligner noget af en lang pind ind af døren.

Efter pinden kommer et ben. Det er frk. Græsk Katolsk og hendes stok. Hun har svært ved at komme ind af døren. Den er også vildt tung. Vicepræsidenten løber hen og holder døren for hende. Så følger han frk. Græsk Katolsk hen til en lænestol, der står ved siden af buffeten, og skænker en velkomstdrink til hende. Så kigger vicepræsidenten over på hr. Himmelblå og løfter begge arme i vejret, mens han holder sine tommelfingre opad. Som om han er ved at lave et eller andet tegn til hr. Himmelblå. Hr. Himmelblå nikker og trykker på en knap på musikanlægget.

Ud af anlægget kommer en sang, som Magnus har hørt engang, hvor han var med mormor til byfest på Vesterø Havn på Læsø. Der spillede de den godt nok først, da festen sluttede, og så skulle alle holde hinanden i hånden i en rundkreds, mens de sang 'Skuld gammel venskab rejn forgo'. "Det er en sang om venskab," havde mormor forklaret.

Magnus synes så godt nok ikke, det virker, som om hverken mor, Anders og Morten eller Bernas mor har særlig meget lyst

til at stå i en rundkreds og holde hinanden i hænderne.

"Velkommen til," siger vicepræsidenten. "Hr. Himmelblå har foreslået, at vi starter med den her sang, som hans mor altid spillede, når familie og venner mødtes til fest. Den handler jo om venskab, selvom det godt nok er svært at høre, hvad de egentlig synger. Som I kan seovre på tavlen, så er dagens program, at vi lige om lidt hver især skal præsentere den ret, vi har med til fællesbuffeten, og bagefter spiser vi sammen. Velkommen til en helt fantastisk, dejlig eftermiddag."

Magnus sidder ved siden af Berna og spiser mors grøntsags-lasagne, sushi fra Anders og Morten, røde pølser fra frk. Græsk Katolsk og köfte, som er Bernas mors vildt gode frikadeller.

Den eneste ret, Magnus ikke har turdet smage, er hr. Himmelblås. Hr. Himmelblå fortalte selv, at det var stegt flæsk med persillesovs. Først troede Magnus, at det var for sjov, for hvem i alverden har lyst til at spise to vildt klamme ting, bare fordi de er blandet sammen? Men så vidt Magnus kan se, var det ikke for sjov, for alle de voksne, på nær Anders, har åbenbart lyst til at spise to vildt klamme ting, bare fordi de er blandet sammen.

Måske er det lidt ligesom boligindretning. Mor siger altid, at hvis man køber tilstrækkelig mange grimme ting fra et loppemarked og sætter dem sammen, så bliver det altid vildt fedt. Det er noget, der hedder retro.

Der er ret stille ved bordet. Virkelig stille faktisk. Den, der taler mest, er frk. Græsk Katolsk, men det er også, fordi hun bare siger det samme igen og igen: "Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige. Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige. Ih, hvor lækkert. Hold da op, hvor vi bliver forkælet. Det må jeg sandelig sige." Det lyder vildt irriterende, synes Magnus, men måske er det alligevel bedre end stilhed.

Han har selv talt lidt med Berna, men ellers har han ikke talt med nogen. Morten har sagt skål flere gange, men det er ikke blevet til en egentlig samtale.

"Øh, Morten," prøver Magnus. "Det der flæsk med persillesovs, er det egentlig ikke sådan lidt retro?"

Og det er åbenbart vildt sjovt. For pludselig griner hele bordet fuldstændig hysterisk, og mor kigger stolt hen på ham og råber "Åh min skønne skat." Vildt pinligt.

"Voksne har godt nok en sær humor," hvisker Berna. "Hvornår tror du for øvrigt, vi må tage nogle af din mors kokosmakroner?"

Berna og Magnus har været lidt ude og spille bold, mens de voksne har ryddet bordet og gjort klar til dessert.

"Kokosmakroner og komplimenter. Det er det næste på dagsordenen," griner vicepræsidenten. "I har jo alle sammen

skrevet noget pænt om hinanden, og vi starter med dig hr. Himmelblå. Hvad har du skrevet?"

"Mig? Jeg har slidgigt i hånden. Jeg har ikke kunnet skrive de sidste 12 år. Det ved du da godt," siger hr. Himmelblå surt.

"Bevares," siger vicepræsidenten. "Men du har vel forberedt nogle komplimenter? Du skal jo bare sige dem højt."

"Jeg er 83 år, og jeg husker ikke særlig godt," prøver hr. Himmelblå. "Faktisk kan jeg dårligt nok huske, hvad der skete i går."

Magnus kan se på mor, at hun IKKE ser glad ud. Bare hun ikke smækker en dør i hovedet på ham igen, tænker Magnus. Døren til beboerhuset er enorm, og den er lavet af jern. Hr. Himmelblås hoved ville næppe overleve.

"Nå da," råber mor. "Skal vi nu trækkes med lidt mere selektiv hukommelse?"

Magnus fatter ikke noget af, hvad mor siger, men han kan i hvert fald se, at hun er godt gal i skralden.

"Du husker tydeligt, at jeg smækkede en dør i hovedet på dig," fortsætter mor. "Det fortæller du i hvert fald til gud og hver mand. Men du kan ikke huske, hvad det var, du selv havde gjort, der gjorde mig så sur. Du kan heller ikke huske, at det var et uheld, at jeg ramte dig med døren, og nu kan du gud hjælpe mig huske så lidt, at du ikke

engang kan sige en enkelt pæn ting om nogen af os. Det er da godt nok smart, hva'?"

"Må jeg lige bede om mine Himmelblå," siger hr. Himmelblå. "Så er du i gang igen, hva'? Hysterisk, det er du, det må man man vel nok sige."

"Vi skal altså have nogle komplimenter fra dig nu, hr. Himmelblå," siger vicepræsidenten. "Du kan selv se hen på tavlen med dagsordenen. Vi er nået til punktet 'komplimenter', og der står jo højt og tydeligt, at ALLE deltager."

"Godt, jamen det skal da ikke hedde sig, at jeg ikke følger reglerne," siger hr. Himmelblå. "Jeg er jo ikke sådan en autonom besættertype som hende derovre," fortsætter han, mens han peger på mor.

"Hr. Himmelblå, så er det nu," siger vicepræsidenten. "Kom med en kompliment."

"Ok," siger hr. Himmelblå "Så vil jeg godt sige til dig Dorte, at du er en kvinde med ben i næsen."

Åh nej, tænker Magnus. Det kan umuligt være en kompliment at have ben i næsen. Han tør slet ikke tænke på, hvordan mor ville se ud, hvis hendes ben sad i hendes næse. Det ville jo se fuldstændig sindssygt ud. Kan man overhovedet gå, hvis benene sidder fast på næsen i stedet for på kroppen? Men pludselig kan Magnus høre mor sige:

"Tak, hr. Himmelblå. Det er pænt af dig at sige."

"Selv tak," siger Hr. Himmelblå. "Så er det bare ærgerligt, at du har ikke har ret meget mellem ørerne."

Det, der sker nu, er noget, som Magnus aldrig har prøvet før,

som ingen i selskabet har prøvet før, og som ingen havde foreslået sig ville ske – eller nogensinde kunne ske. Og det er ikke noget godt. Der sker nemlig det, at vicepræsidenten får en slags raserianfald, hvor han binder den sløjfe, han har om halsen, op, smider den på bordet, tager sin tryllestav op af lommen og kaster den hen mod hr. Himmelblå, og så råber han: "I er umulige. Umulige. Fuldstændig umulige. Jeg giver op!"

Og så går han hen mod døren. Åh nej, tænker Magnus. Noget er nødt til at gøre noget. Mor er nødt til at gøre noget. Eller Morten. Eller Bernas mor. Men ingen gør noget som helst. Så Magnus beslutter, at han selv må gøre noget. Bare et eller andet.

"Vent," råber han efter vicepræsidenten. "Vi skal bare gå ned ad konflikttrappen. Det siger Lotte selv."

"Glem det," siger vicepræsidenten. "Det er håbløst."

"Det er aldrig håbløst, hvis man taler sammen. Det siger du selv. Og du har også sagt, at hende Lotte lød så klog, at du gerne vil møde hende."

"Jeg orker ikke mere," siger vicepræsidenten. "I må gå ned ad den der trappe selv."

"Det er aldrig en god idé at gå. Og det er altid en god

idé at drikke kaffe. Det har du selv sagt,” råber Magnus.

Han har svært ved at skjule skuffelsen i stemmen, selvom han prøver. Tænk engang at vicepræsidenten nu også opfører sig fuldstændig umuligt og ligner Troels, som han ser ud, når det ikke er lykkedes ham at score i fodbold, og han så bare skrider fra banen i raseri.

“Okay,” siger vicepræsidenten. “Giv mig lige fem minutter til at køle af, og så går vi ned ad din trappe, eller hvad det er.”

Der er næsten stille i lokalet. Den eneste, der siger noget, er frk. Græsk Katolsk. Og hun siger bare det samme igen og igen: “Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige. Sikke et herligt vejr. Det må jeg nok sige.”

Magnus har lånt vicepræsidentens nøgler til pulterrummet og er ved at slæbe røde trækasser ud derfra, mens vicepræsidenten er udenfor og køle af. Morten kommer hen for at hjælpe med at slæbe dem ind. Så vidt Magnus kan regne ud, skal der bruges seks kasser til at bygge trappen.

“Hvor mange trin skal der være på den der trappe?” spørger Morten.

“Tre,” siger Magnus. “Lyt, forstå hvorfor, lav en aftale.” Og så bygger de en trappe med tre lige store trin. I det

samme går døren op, og vicepræsidenten kommer ind. Han ligner sig selv igen, eller prøver i hvert fald virkelig på det.

“Okay Magnus, hvad så nu?” spørger han.

Jo altså,” siger Magnus. “De skal gå ned ad konfliktrampen sammen.”

“Hvordan gør de det?” spørger vicepræsidenten.

“Jo altså, de skal op at stå på det øverste trin – sammen,” forklarer Magnus.

“Godt,” siger vicepræsidenten. “Dorthe og hr. Himmelblå. Værsgo at træde op på det øverste trin.”

Magnus kigger over på mor. Hun ser IKKE begejstret ud. Det gør hr. Himmelblå heller ikke. Jeg håber virkelig, Lotte har ret med hensyn til den her trappe, tænker Magnus. Hvis altså de da overhovedet kommer op på den trappe. Han kigger på hr. Himmelblå og på mor. De sidder bomstille begge to og stirrer stift ud i luften.

“Kom så I to,” siger Morten. “Vær nu ikke sådan nogle stædige æsler.”

Det virker åbenbart, for mor og hr. Himmelblå rejser sig, går op ad trappen og stiller sig ved siden af hinanden på det øverste trin.

“Hvad så nu?” spørger hr. Himmelblå surt. “Er det nu, man bliver tvunget til at kramme eller hva’--?”

“Nej,” siger Magnus. “Det er nu, man slår ‘sten, saks, papir’. Bedst ud af tre.”

“Sig mig engang, hvad er det her for en underlig selskabsleg?” spørger hr. Himmelblå.

“Det er fordi, vinderen er den, der starter,” forklarer Magnus. “Altså starter med at fortælle, hvordan han oplevede situationen. Og den anden må IKKE afbryde.”

“Det bliver godt nok svært for din mor,” siger hr. Himmelblå.

“Kom nu bare i gang,” siger Morten.

“Okay,” siger mor og tager en knyttet hånd frem. Hr. Himmelblå gør det samme.

‘Sten, saks, papir’. Mor vinder. ‘Sten, saks, papir’. Hr. Himmelblå vinder. ‘Sten, saks, papir’. Mor vinder.

“Ja, typisk,” siger hr. Himmelblå. “Selv i sådan noget her, er det damerne først. Tænkte jeg det ikke nok.”

“Jamen, ved du hvad?” siger mor. “Start du bare. Så kan vi jo allesammen høre din sindssyge historie endnu en gang.

Det er spændende, om du husker noget mere af, hvad der rent faktisk skete.”

“Hov,” siger vicepræsidenten.

“Undskyld jeg afbryder. Men inden vi går videre, så skal du Dorthe lige give hr. Himmelblå en compliment.”

Magnus kigger op på mor.

Hun ligner sådan en tyr, han har set i fjernsynet. Sådan en virkelig sur og farlig tyr, der er lukket inde i et alt for lille rum og bare venter på at blive sluppet løs, så den kan gå

amok på alt omkring sig. Han håber virkelig ikke, at mor går amok. Og han håber virkelig, at mor kan huske den kompliment, de har forberedt til hr. Himmelblå. Men det kan hun ikke. Hun siger i hvert fald ikke noget. Eller Lotte ville nok mene, at mor siger en hel del med sin krop. Måske noget i retning af: ‘For pokker!! Og for satan!! I er dumme – allesammen. Og om lidt smadrer jeg noget’.

Magnus håber, at de andre ikke er lige så gode til at høre, hvad mors krop siger, som Lotte ville være. Og han håber, at mor snart siger noget pænt med sin mund. Men det gør hun ikke.

“Mor, du har jo forberedt en kompliment til hr. Himmelblå. Du synes jo, det er dejligt, at hr. Himmelblå er så god til at sige sin mening,” siger Magnus.

“Er det virkelig rigtigt?” spørger hr. Himmelblå. “Det skal du have tak for, Dorthe. Det tror jeg faktisk aldrig, der er nogen, der har rost mig for før.”

Magnus kan se, at hr. Himmelblå faktisk bliver virkelig glad. Måske kommer det til at lykkes at få ham og mor ned ad trappen, uden at en af dem skubber den anden ned.

“Det var godt, Dorthe,” siger vicepræsidenten. “Nu skal du, hr. Himmelblå, fortælle, hvad der skete, da du og Dorthe blev uvenner. Og Dorthe, du må IKKE afbryde.”

“Det, der skete...,” siger hr. Himmelblå, mens han svajer lidt og koncentrerer sig om ikke at falde ned ad den røde kasse.

“Altså, jeg var nede i postkassen og hente post. Der lå et brev. Ikke sådan et maskinskrevet et. Ikke en regning eller noget. Men et rigtigt brev. Med håndskrevne bogstaver på. Jeg blev vildt glad. Det er sjældent, jeg får breve. Mine børn sender mig kun to breve om året – til jul og til min fødselsdag. De har travlt med deres arbejde og deres børn.”

“Så jeg blev glad. Rigtig glad. Så jeg skyndte mig at vende brevet om for at læse, hvem af dem der havde sendt brevet. Men jeg havde glemt mine briller oppe i lejligheden, så jeg kunne ikke læse, hvad der stod. Så tænkte jeg, at hvis jeg åbnede det, kunne jeg måske ud fra brevpapiret gætte, hvem af mine børn det var fra. Så jeg åbnede det. Men det var slet ikke på det brevpapir, de plejer at bruge. Så skyndte jeg mig op i lejligheden, satte mig ved spisebordet og tog mine briller på. Og så kunne jeg se, at der stod ‘Kære dejlige Dorthe’ i brevet. Jeg blev så skuffet over, at brevet slet ikke var til mig.”

“Jeg skulle selvfølgelig ikke have læst brevet, men hele vejen op ad trappen havde jeg bare sådan glædet mig til at læse det. Og så kom jeg altså til det. Og det, jeg læste, var jo, at der er en mand, der lyder virkelig sød, og som synes, at du er helt fantastisk, og at du har sagt, at du ikke gider se ham, bare fordi han har foreslået dig måske at rydde lidt ud i dine ting. Og det synes jeg bare var rigtig ærgerligt.”

“Man kan aldrig få for meget familie, og jeg tænkte, at det ville være godt for Magnus med en

slags far. Så det gik jeg ned og sagde til dig, og så fik jeg en dør i hovedet og endte med at bløde fra min pande.”

Mor kigger lidt forvirret rundt. Og så siger hun stille:

“Jeg havde hele tiden regnet med, at du åbnede mit brev med vilje. Det gør du jo tit med alle mulige andre af mine breve. Regninger og sådan noget. Hvorfor gør du egentlig det?”

“Det er, fordi jeg glemmer mine briller. Og når brevene ligger i min postkasse, regner jeg jo med, at de er til mig.”

“Nå ja, det havde jeg slet ikke tænkt på,” siger mor. “Jeg bruger jo ikke selv briller.”

“Jeg tror godt, at I må gå to trin ned. I har lyttet. Og I har også forstået, hvorfor den anden gjorde det, den anden gjorde,” siger Magnus. Det er ligesom med campingvognen og Ottos naboer og hundene på gardinerne.

“Jeg har ikke forstået, hvorfor jeg skulle have en dør i hovedet, væltes omkuld og bløde,” siger hr. Himmelblå.

“For TITUSINDE gang,” råber mor. “Det var jo ikke med VILJE!! Og i øvrigt havde jeg bedt dig smutte ud af min lejlighed. Du ved da godt, at jeg aldrig kunne finde på at gøre sådan noget med vilje. Jeg har da været en hjælpsom nabo for dig i mange år.”

“Hjælpsom?” fnyser hr. Himmelblå.

“Jeg er da hjælpsom,” siger mor. “Jeg deler altid ud af mine kokosmakroner, og jeg har også engang købt en gammel højskolesangbog til dig på et loppemarked.”

“Ha,” fnyser hr. Himmelblå. “Hvis du var hjælpsom, ville du da tilbyde frk. Sørensen at bytte lejlighed. Hun har jo gået med stok i årevis og kæmper med at komme op og ned fra 2. sal. Det ville da være mere rimeligt, om det var dig og Magnus, der skulle gå op til 2. sal.”

“Jamen, jeg vil da gerne bytte lejlighed,” siger mor. “Vi ville elske at bo på 2. sal. Men det er jo ikke sikkert, at frk. Sørensen har lyst til det, vel?”

“Nogen vil nok mene, at du er tungnem,” siger hr. Himmelblå. “Selvfølgelig vil hun da det.”

“Vil du det, frk. Sørensen?,” spørger mor frk. Græsk Katolsk.

“Ja, jamen, nej, jamen jo. Jamen nej. Jeg vil jo ikke være til besvær,” siger frk. Græsk Katolsk.

“Nogle gange er det vigtigt at sige, hvad man mener,” siger Magnus. “Ellers kan man blive til det, som nogen kalder en flink kylling. Og det er den mest irriterende slags kylling, der findes.”

Magnus kigger rundt. Det ser ikke ud som om, nogen af de andre synes, at det, han lige har sagt, giver ret meget mening. Men så siger vicepræsidenten:

“Det er rigtigt, frk. Sørensen. Det er nu, du skal sige højt og tydeligt JA TAK.”

“Jamen, så ja tak. Hvis det altså ikke er til ulejlighed,” siger frk. Sørensen og kigger ned i bordet, som om hun synes, det hele er frygtelig pinligt.

“Det er BESTEMT ikke til ulejlighed,” siger mor. “Vi vil faktisk meget gerne op at bo på 2. sal. Der er jo meget mere lys.”

“Så er det vedtaget,” siger vicepræsidenten. “Og lad os så lige få jer to ned ad den trappe der. Hvad nu, Magnus?”

“Jo altså, hvis hr. Himmelblå har forstået, hvorfor mor knaldede en dør i hovedet på ham, så må de begge to godt gå ned på det nederste trin.”

“Værsgo at træde ned på nederste trin,” siger vicepræsidenten.

“Jeg har stadig ikke forstået det,” siger hr. Himmelblå. “Men okay, jeg træder ned. Hvad så nu?”

“Nu skal I lave en aftale,” siger Magnus.

“Om hvad?” spørger mor.

“Øh, det ved jeg ikke,” siger Magnus. “For sundhedsplejersken kom, inden Lotte nåede at forklare det.”

“Nå, men så lad os aftale, at I spørger hinanden, hvis den anden gør noget, som I ikke forstår,” siger vicepræsidenten.

“Hvad mener du egentlig?” spørger Berna.

“Jo altså, hvis nu Dorthe havde spurgt hr. Himmelblå, hvorfor han havde åbnet hendes brev, havde hun jo fundet ud af, at det ikke var med vilje. Og hvis hr. Himmelblå havde spurgt Dorthe, hvorfor hun smækkede døren i hovedet på ham, ville han have fundet ud af, at det ikke var meningen, at døren skulle ramme hans hoved.”

“Det lyder fornuftigt,” siger Morten. “Lad os klappe for Dorte, hr. Himmelblå og især for Magnus’ konflikttrappe.”

Magnus og Berna sidder i hjørnet og drikker saftvand og er ved at dø af pinlighed. Magnus’ mor, Bernas mor og Morten og Anders danser til en eller anden gammel sang, der handler om at købe bananer. Mor ser fuldstændig sindssyg ud, når hun danser, og nu får Magnus det igen sådan, at han ville ønske, at der kom en hest, som han lige kunne ride væk på. Eller en luftballon, han kunne flyve væk i. Eller endnu bedre: At Ronaldo kom og sagde ‘Godt at se dig Magnus. Lad os gå ud og spille noget bold’, så alle de andre kunne se, at selvom mor er mega pinlig og går amok til en sang om at købe bananer, så er Magnus stadig sådan ok sej.

Vicepræsidenten kommer hen og fortæller, at den der ‘køb bananer’-sang var noget af det mest top-fede, dengang han var ung. Den er lavet af en, der hed Kim, som havde en kæmpe mund og et kæmpe talent.

“I skal bare være glade for, at I har sådan nogle glade mødre. Uanset hvordan de danser,” siger vicepræsidenten.

Det har han sådan set ret i, tænker Magnus. Meget kunne have gået galt til denne her fest, og hvis det var gået sådan, så havde han haft

en mega sur mor lige nu. I stedet har han en vildt glad mor, der glæder sig til at flytte op på 2. sal, og som lige nu danser rundt, mens hun griner med både Bernas mor og Anders og Morten. Det føles egentlig ret godt.

Efter mor og hr. Himmelblå var kommet ned ad konflikttrappen, havde hverken mor eller hr. Himmelblå virket sure mere. Vicepræsidenten havde foreslået en kort pause, hvor man kunne spise en kokosmakron, og bagefter skulle alle læse deres komplimenter højt for hinanden.

Magnus havde været meget nervøs. For var der overhovedet nogen, der ville sige noget pænt om mor? Men det var der. Anders og Morten havde sagt til mor, at hun var en god mor. Og så var hun blevet så glad, at hun havde fået tårer i øjnene og havde givet dem en kæmpe krammer og sagt, at hun var sikker på, at de også ville blive nogle vildt gode forældre.

Bernas mor havde sagt, at hun godt nok synes, at mor var blevet alt for sur over det med gud, og at man altså skulle have lov at have gud på prøve, men at det havde fået hende til at forstå, hvor vigtigt det var, at man gav sine børn lov til at prøve nye ting af. Og derfor havde hun besluttet, at Berna alligevel godt måtte prøve at gå til fodbold.

Det var mor også blevet vildt glad for. Og så havde hun fået tårer i øjnene igen på den der voksne måde, hvor tårer betyder, at man er glad. Og så havde hun givet Bernas mor et kæmpe knus og sagt, at det vel egentlig også var okay, hvis Magnus fik gud på prøve.

Alle havde givet frk. Græsk Katolsk den samme kompliment, nemlig at hun altid er venlig. Det var hun blevet så glad for, at hun også havde fået tårer i øjnene. Og efter alle komplimenterne var vicepræsidenten gået hen til tavlen, og så skulle de alle sammen beslutte nogle fælles regler for, hvordan de kunne undgå at blive uvenner igen.

“Det er nogle meget gode leveregler, du fik lavet,” siger Berna til vicepræsidenten.

“Vi fik lavet,” retter vicepræsidenten hende.

“Nå ja, vi,” siger Berna og kigger over på tavlen, hvor der nu hænger en række små sedler mere. Der står:

Fælles leveregel nr. 1:
Spørg hvis den anden gør noget, du ikke forstår

Fælles leveregel nr. 2:
Del kokosmakroner, cola og køfte

Fælles leveregel nr. 3:
Sig hvad du mener
- undtagen når du hellere skal lade være

Fælles leveregel nr. 4: Lad være at sige alt, hvad du mener - undtagen når det faktisk er bedst, at du siger det

Fælles leveregel nr. 5:
Husk at give hinanden komplimenter - og opmærksomhed

Og på en lille gul seddel nedenunder står der: ‘Lad være med at være en flink kylling’. Det var noget, Anders tilføjede, fordi han synes, at det var vildt sjovt.

“Skal vi prøve at danse til den der ‘køb bananer’-sang?” spørger Berna.

“Okay,” siger Magnus. “Men vi siger det ikke ovre i skolen, vel?”

“Nej, er du da sindssyg mand,” siger Berna. ■

Lad være med at være en flink kylling

Spørgsmål til teksten

- Hvad var det, hr. Himmelblå fortalte, da han stod oppe på konflikttrappen?
- Hvad tror I, at det betyder for Magnus' mor at finde ud, at det slet ikke var med vilje, at hr. Himmelblå åbnede hendes brev, og at han faktisk prøvede at hjælpe hende?
- Hvad tror I, at det betyder for folk, når de får komplimenter – altså når andre fortæller dem, hvad de godt kan lide ved dem?

KAPITEL 15 – hvor Magnus og mor bytter lejlighed med frk. Græsk Katolsk, som nu åbenbart vil kaldes for Ingrid, og hvor alle er glade – så længe det varer

Det er blevet søndag d. 3. juni, og i går byttede Magnus og mor lejlighed med frk. Græsk Katolsk, som nu åbenbart vil kaldes for Ingrid. Det besluttede hun sig for i går, lige efter de havde flyttet alle hendes ting ind i Magnus og mors lejlighed, og alle Magnus og mors ting op i frk. Græsk Katolsk' lejlighed. Så var Magnus og mor lige gået ned med en kokosmakron og havde sagt tak for at bytte lejlighed, og så ville frk. Græsk Katolsk pludselig kaldes for Ingrid.

“Ved I hvad?” havde hun sagt og kigget på mor og Magnus på en måde, som Magnus ikke havde set før. Som om hun var en lille dreng, der skulle til at sige noget virkelig frækt eller lave ballade.

“Næ, jeg ved det i hvert fald ikke,” havde Magnus sagt og kigget spørgende op på mor. Måske vidste hun hvad?

Men det gjorde hun ikke. I hvert fald sagde hun ikke noget, men kiggede afventende på frk. Græsk Katolsk.

“Ved I hvad?” sagde frk. Græsk Katolsk så igen. “Jeg synes, I skal kalde mig Ingrid.”

“Ih altså,” havde mor så sagt. “Jamen, der er ikke noget, vi hellere vil, vel Magnus?”

Magnus tænkte sig om. Mor sagde altid, at med ærlighed kommer man længst. Men ville hun virkelig have, at han skulle svare ærligt på, om der var noget, han hellere ville end at kalde frk. Græsk Katolsk for Ingrid? Det var sådan set et nemt spørgsmål. JA, der var andre ting, han hellere ville. Faktisk ret mange ting. Faktisk kunne man lave en liste med alle de ting, han godt kunne lide – og så kunne det være ting, han hellere ville end at kalde frk. Græsk Katolsk for Ingrid.

Ikke fordi han havde noget imod at kalde hende for Ingrid. Det var sådan set ret praktisk, at der endelig var noget, han rent faktisk måtte kalde hende. Men han ville da hellere spise en hel plade chokolade, tage i Lalandia, få fri fra skole resten af ugen, få lov at få fjernsyn på værelset, vinde fodboldkampen på søndag – end at kalde hende Ingrid. Det kunne blive en lang liste. Men måske var det her en af de situationer, hvor man ikke skulle sige sin mening. Så Magnus havde bare sagt:

“Ingrid, det er fint for mig.”

Og sådan blev frk. Græsk Katolsk altså til Ingrid. Og nu står Magnus så i Ingrids gamle stue og er vildt glad. Magnus har nemlig fået Ingrids gamle stue som værelse, fordi det er det største

rum i lejligheden. Det er stort, meget større end hans gamle værelse, og det har sin egen altan. Magnus er vildt, vildt glad. Det er mor også.

“Nu har jeg endelig fået en sydvestvendt stue med MASSER af lys,” siger hun til Anders og Morten, da de kommer op for at se lejligheden.

“Ja, og du har også fået meget mere skabsplads,” siger Anders. “Det er jo ret godt. Jeg mener, du har jo ret mange ting.”

Den sydvestvendte stue er frk. Græsk Katolsk’ gamle soveværelse, og her er fyldt med indbyggede skabe. Magnus ved nu ikke, om det egentlig er så godt. For han ved da godt, at når mor får mere skabsplads, så køber hun bare flere ting. Fx har hun allerede lavet en lang liste over de ting, som de skal finde på de HELT fantastiske svenske loppemarkeder.

“Ved du hvad?” siger Anders. “Nu vi er her – vi henter da lige de ting, du har hængende nede i opgangen i stueetagen og bærer op. Der er jo plads her i skabene, og vi trænger da alligevel til lidt motion.”

Og så bærer Anders og Morten et skab, syv knagerækker, 21 skoletasker, fem klapstole, otte sæt regntøj, to kurve med gamle vanter, en vandkande, et bamsekostume, syv fjerhatte og en masse andet skrammel op fra opgangen.

Hr. Himmelblå stikker hovedet ud og råber, at han ikke håber, at alt det skrammel nu skal stå i opgangen heroppe. Men det skal det ikke, forsikrer Morten, for nu er der jo mas-

ser af ledig skabsplads.

I hvert fald indtil vi kommer hjem fra sommerferien i Sverige, tænker Magnus. Men lige nu er alt godt. De har 'røget fredspibe' med hr. Himmelblå, og han er allerede blevet meget bedre til at huske sine briller, når han henter post. Det virker næsten, som om mor faktisk kan lide ham. Magnus kan egentlig også meget godt lide ham, og han synes også meget bedre om frk. Græsk Katolsk. Det er næsten, som om hun er blevet en anden, efter hun er begyndt at hedde Ingrid. Nu kan hun nemlig tale om andre ting end kokosmakroner og vejret.

"Det bliver meget nemmere for mig at komme ned nu, hvor jeg bor i stuen," har Magnus hørt Ingrid sige til mor. "Og så kommer jeg jo mere ud, du ved. Og det vil jeg jo gerne," havde hun sagt, mens hun havde lænet sig ind over mor, ligesom pigerne gør ovre i skolen, når de hvisker til hinanden, hvem de gerne vil være kærester med.

"Ja, jeg kommer meget oftere med til whist i beboerhuset, end jeg ellers har været. Og jeg overvejer faktisk også at melde mig til bowling derovre. De starter et nyt hold op, der hedder 'Bowling for os med trætte ben'."

Anders og Morten er tydeligvis også glade, nu skal de nemlig ikke længere se på mors rod i opgangen. Det er de helt sikkert glade for nu, hvor de skal holde bryllup. Der er også blevet plads i opgangen til en klapvogn til Zola. For mor har rykket Magnus' gamle op på altanen. Det er Magnus godt nok irriteret over, for hvad i alverden skal han bruge den til?

Men nu generer den i hvert fald ikke Anders og Morten.

Berna er også glad. Hun har fået lov til at fortsætte til fodbold efter de tre ugers prøvetid – på den betingelse, at Anders og Morten tager sig af det, så Bernas mor ikke skal have noget som helst med det at gøre.

Magnus er ikke sikker på, om mor ville give ham lov til at fortsætte med gud. Men det er også ligemeget, for Magnus har besluttet, at gud ikke er noget for ham. Gud fungerer rigtig godt for Berna og Bernas mor. Det er ligesom om, de er meget bedre til at tale med gud, end Magnus er. For Magnus fungerer det bedre at tale med mor, Morten, Lotte eller Vicepræsidenten, hvis han har brug for nogen at tale med. Det er rart at kunne se den, man taler med. Så er han ligesom sikker på, at der er nogen. Selvom han da godt ved, at det ikke er altid, de hører efter.

Vicepræsidenten er også glad, fordi hans fredspibe-arrangement har gjort stemningen i opgangen meget bedre, end den har været længe. Og så skal der endelig flytte en ny beboer ind i lejligheden 1.th., som har stået tom mega længe. Magnus håber, det er en familie med børn, så Berna og ham får nogle flere legekammerater. ■

Spørgsmål til teksten

■ Frk. Græsk Katolsk har længe gerne ville flytte ned i stueetagen. Og Magnus' mor har længe gerne ville flytte op på 2. Sal. Men ingen af dem har turdet spørge hinanden, om de skulle bytte. Hvorfor tror I, de ikke har det?

■ Hr. Himmelblå synes, at Magnus' mor selv skulle have regnet ud, at frk. Græsk Katolsk gerne ville bytte lejlighed. Hvad tænker I om det?

Magnus, opgangen og skolen Højt til loftet

© Foreningen YouGlobe, 2019

Støttet af: Undervisningsministeriet

Forfatter: Nicola Boserup

Redigering og layout: Helle Thilo

Illustrationer: Emma Ganslandt

Korrektur: Lauge Lund Christiansen

